



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 55 / IV legislatura / Tercer període

Dimarts, 29 de juny de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 32

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts.

Alteració de l'ordre del dia

El Sr. Clotas (S) demana una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt tercer (p. 2542). Intervé sobre aquesta qüestió el Sr. Escudé (CiU) (p. 2542). La cambra ho aprova per assentiment (p. 2542).

Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació del règim de festes establert en l'article 37.2 de la Llei de l'Estat 8/1990, del 10 de març, de l'Estatut dels treballadors (Reg. 1513) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Votació: el president dóna el resultat -49 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció- i remarca que no s'ha assolit la majoria absoluta, tal com és preceptiu (p. 2542).

Explicació de vot: Sr. Rañé (S) (p. 2542), Sr. Ros (P) (p. 2543), Sr. Saura (IC) (p. 2544), Sr. Puigcercós (ERC) (p. 2544) i Sr. Sesnilo (CiU) (p. 2545).

SUMARI (2)

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (Reg. 6179) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Votació: aprovada per 92 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. El president remarca que s'ha assolit la majoria absoluta (p. 2546).

El president anuncia que hi ha una esmena tècnica, la qual és assumida en el text aprovat per assentiment (p. 2546).

Explicació de vot: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2546), Sra. Oranich (IC) (p. 2547), Sr. Rodri (ERC) (p. 2547), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 2548) i Sr. Escudé (CiU) (p. 2548).

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la supressió del punt cinquè de l'ordre del dia (p. 2548).

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la publicació de lleis i normes de compliment obligat en totes les llengües oficials en l'Estat (Regs. 9240 i 9263) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC) (p. 2548).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2549), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2550), Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2551) i Sr. Ferrer (CiU) (p. 2551).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 2552).

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i tres minuts i es reprèn a les sis i catorze minuts.

Alteració de l'ordre del dia

El president anuncia una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts vuitè, desè, onzè, dotzè, tretzè, setzè, dissetè, divuitè i dinovè (p. 2552).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política d'electrificació rural (Reg. 7537) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 2552).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de comerç (Regs. 9124 i 11498) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 2552).

Resposta: conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 2555).

Rèplica: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 2557).

Contrarèplica: conseller (p. 2558).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'educació infantil (Reg. 11506) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2559).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 2560).

Rèplica: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2562).

Contrarèplica: conseller (p. 2562).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política educativa (Reg. 9384) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Cadevall (S) (p. 2563).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 2565).

Rèplica: Sr. Cadevall (S) (p. 2567).

Contrarèplica: conseller (p. 2568).

InterpeHació al Consell Executiu sobre els centres d'ensenyament concertats (Reg. 8986) (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Fuentes (IC) (p. 2569).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 2570).

Rèplica: Sr. Fuentes (IC) (p. 2571).

Contrarèplica: conseller (p. 2572).

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i catorze minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper 100% reciclat, en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 32.1

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer, de la secretària primera i dels secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació del règim de festes establert en l'article 37.2 de la Llei de l'Estat 8/1990, del 10 de març, de l'Estatut dels treballadors (Reg. 1513), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (Reg. 6179).

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei reguladora dels residus (Reg. 8856), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

4. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de carreteres (Reg. 7065), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

5. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei del patrimoni històric-cultural català (Reg. 8237), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

6. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la publicació de lleis i normes de compliment obligat en totes les llengües oficials en l'Estat, presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Regs. 9240 i 9263).

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de comerç (Regs. 9124 i 11498).

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de la xarxa viària de Catalunya (Regs. 11379 i 11503).

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'educació infantil (Reg. 11506).

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de finançament del transport de viatgers a Catalunya (Reg. 8895).

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'assetjament sexual en el món del treball (Reg. 7542).

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general en matèria de relacions laborals (Reg. 8945).

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de la dona dintre del marc del nou Pla d'igualtat (1993-1996) (Reg. 8964).

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa (Reg. 9384).

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'electrificació rural (Reg. 7537).

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres concertats per l'ICS (Reg. 7996).

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra la tuberculosi (Reg. 10227).

18. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de relacions interinstitucionals (Reg. 8219).

19. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de reinserció social (Reg. 8602).

20. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres d'ensenyament concertats (Reg. 8986).

21. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els municipis rurals (Reg. 8951).

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Reg. 11401).

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de sanejament d'aigües a Catalunya (Reg. 11402).

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la promoció de modificacions a la legislació penitenciària a fi que siguin respectats els drets de les persones privades de llibertat (Reg. 11388).

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de gestió dels residus industrials tòxics o especials (Reg. 11403).

26. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, em plau dirigir una cordialíssima salutació de benvinguda als nous diputats del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Ignasi Riera i Gassiot, i del Grup Popular, la il·lustre senyora Pilar Arnalot i Muntó, que substitueixen per renúncia dels il·lustres senyors Rafael Ribó i Massó i Josep Ignasi Llorens i Torres, respectivament. La presidència els desitja molts d'èxits en la tasca parlamentària que els espera.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa aquesta presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Moltes gràcies.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores del dia 1 de juliol, dijous proper.

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació...
(*El Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, el senyor Clotas per què demana la paraula?

Alteració de l'ordre del dia

El Sr. CLOTAS: Senyor president, per sol·licitar de la presidència una alteració en l'ordre del dia presentat, que crec poder comptar amb l'acord de tots els grups, en el sentit que el punt de debat legislatiu que és el Projecte de llei reguladora de residus, que es podia veure avui, comencés demà al matí, de tal manera que, aleshores...

El Sr. PRESIDENT: El punt tercer de l'ordre del dia?

El Sr. CLOTAS: Que el punt tercer de l'ordre del dia comencés demà al matí, de tal manera que, aleshores, després de l'1 i el 2 passaríem al punt sisè.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Hi ha l'assentiment de la cambra? (*El Sr. Escudé demana per parlar.*) El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Em sembla –com apuntava el senyor Clotas– que, almenys, per part del nostre Grup, no hi ha cap oposició, al contrari: entenem les raons que ens ha donat el portaveu socialista. El que voldríem dir, per això, aprofitant aquesta intervenció, és que, per altra banda, en l'hipotètic cas que el punt número 4 de l'ordre del dia, el Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de carreteres, es pogués veure efectivament en aquesta sessió, que no es vegés abans del dijous a les onze del matí. I, finalment, també trobo molt raonable el fet que, després d'aquests punts que apuntava el senyor Clotas, entréssim en el debat d'interpellacions; hi pot haver sorpreses, en aquest moment, tant per part dels interpellants com per part dels interpellats, i aleshores potser valdria la pena que, acabats els punts de votació dels punts 1, 2 i 6, potser que hi hagués una mica de suspensió i que els portaveus parlessin de quines interpellacions seria més útil fer avui i quines altres, deixar-les per demà.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Hi ha l'assentiment de la cambra per a aquesta modificació de l'ordre del dia? (*Pausa.*) Doncs queda modificat en aquest sentit.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació del règim de festes establert en l'article 37.2 de la Llei de l'Estat 8/1990, del 10 de març, de l'Estatut dels treballadors

Passem al primer punt, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació

del règim de festes establert en l'article 37.2 de la Llei de l'Estat 8/1990, de 10 de març, de l'Estatut dels treballadors. La Comissió de Política Social ha emès dictamen. Hi ha algun diputat encomanat per la Comissió per presentar-lo? (*Pausa.*) No? Doncs, així, no havent-hi esmenes presentades, passarem a la votació del Dictamen.

Faig l'advertència que, d'acord amb l'article 140.2 del Reglament, aquest Dictamen ha de ser aprovat per majoria absoluta.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

El resultat de la votació ha estat: vots a favor, 49; vots en contra, 45; abstencions, cap. No s'ha assolit, per consegüent, la majoria absoluta.

Els grups poden participar ara per a l'explicació de vot. (*Pausa.*) El senyor Rañé té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna bàsicament per explicar el nostre posicionament respecte d'aquesta Proposició vers el Congrés dels Diputats, i bàsicament explicar que el nostre posicionament contrari a aquesta Proposició no de llei –que, finalment, si no estic equivocat, pel tema del Reglament no prosperarà, en no tenir la majoria absoluta–, però, en tot cas, deixant de banda aquest tema, que potser ens obre una nova possibilitat de tractar amb seriositat i profunditat un tema com aquest, entendre que el nostre posicionament no és un posicionament gratuït, sinó que bàsicament ho hem fet per quatre raons fonamentals. La primera, perquè s'havia renunciat a cercar el consens a Catalunya, i s'havia optat –com així es va posar de manifest– per obrir un debat en el Congrés de Diputats, amb una proposta que semblava que estigués més feta perquè ens diguessin que no, que no pas per resoldre els problemes. Hem votat que no perquè entenem que aquesta proposta cercava solucions al conflicte generat per la celebració de les festes catalanes, modificant allò que no produeix aquest conflicte, i hem votat que no, també, perquè és poc respectuosa amb la condició d'estat aconfessional que tenim, perquè referma una prevalença de les celebracions catòliques per sobre d'altres consideracions, i també hem votat que no, curiosament i dissortadament, perquè és una proposta poc respectuosa amb l'Estat de les autonomies, al nostre entendre.

Entenem que renuncia a cercar el consens, perquè, tal com ja va expressar el portaveu de la majoria en defensar la presa en consideració, va dir que l'objectiu bàsic era intentar obrir un debat al Congrés dels Diputats. Nosaltres entenem que l'objectiu bàsic d'una proposició d'aquesta mena no és obrir un debat, sinó resoldre un problema, i l'important, quan s'obre un debat, és que també s'estigui cercant la solució dels problemes. Obrir un debat sobre com defensar la celebració de les nostres festes no és suficient: hem de cercar les solucions aquí, i, en aquest sentit, el consens a Catalunya al voltant d'aquest tema és una condició necessària per poder-lo abordar.

Amb la seva proposta, vostès sembla que pretenguin quedar bé –no sabem, sincerament, amb qui–, però el cert és que no fan un plantejament que resolgui els problemes de la celebració de les festes catalanes, i aquesta sembla ser una estranya forma de fer les coses, de fer política, que consisteix a fer propostes unilaterals, adreçades a Madrid, que no resolten els problemes i que sembla que estiguin més orientades perquè allà ens diguin que no perquè després carreguem les responsabilitats a uns altres. Aquesta sembla ser una experiència que hem viscut i que creiem que no és la millor manera.

Entenem que la proposta que vostès fan pretén modificar allò que no crea els problemes. L'Estatut dels treballadors, en la seva redacció actual, diu que només fixa tres festes, determina tres festes com a estatals –concretament, el Cap d'Any, el Primer de Maig i el 25 de desembre–, i, d'alguna manera, deixa oberta la possibilitat que les comunitats autònomes puguin assenyalar com a festes les dates que per tradició els siguin pròpies. Per tant, no és l'Estatut dels treballadors, la redacció de l'Estatut dels treballadors, la que ha generat la problemàtica amb les festes catalanes: és, si més no, una problemàtica que ve derivada d'un acord amb la Santa Seu, negociat abans de la Constitució, ratificat després de la Constitució, i que, quan l'Església va demanar que tingués la consideració de tractat internacional en funció que era l'Estat del Vaticà, va venir obligat, el Govern de l'Estat, a plantejar un conjunt de normatives que no tenen rang de llei, sinó que són reials decrets i que, per tant, poden ser modificats pel Govern sense haver de modificar la llei, poden ser modificats –ho repeteixo– els que van realment complicar aquesta situació d'una manera important.

Aquest acord –ho repeteixo– és un acord en el qual la consideració de les relacions Estat-Església es transforma en un tractat internacional, i complica el fet de tenir un rang superior. La seva solució a aquesta limitació legal és –perdonin que els ho digui– combatre el foc amb foc, i així ens presenten una proposició que consagra –mai millor dit: consagra– les festes catòliques, perquè estableixen una prelació d'aquestes festes sobre la resta de festes que es puguin desenvolupar. Ens trobaríem, amb la seva proposta, amb l'absurd que si trobéssim una solució negociada amb l'Església, amb el Vaticà, per tornar i resituar aquesta situació, amb la seva proposta, el que guanyaríem negociant amb el Vaticà ho perdriem perquè tindríem una llei que els obliga, que ens obligaria a tots a mantenir uns acords que hauríem, de mutu acord, superat.

Per últim, els vull dir que la seva proposta planteja un model realment curiós, un model amb el qual ens podem trobar que, com que el seu plantejament és de dir: aquí hi ha un llistat ordenat de quinze festes, on el Govern de l'Estat, per llei, ha de complir un ordre preestablert, i només pot saltar-se aquest ordre si una de les festes coincideix amb diumenge, ens trobaríem la situació curiosa que si tres d'aquestes festes coincidissin amb diumenge obligaríem comunitats autònomes que no les tenen per tradició a celebrar festes catalanes com el Dilluns de Pasqua o Sant Esteve, i

amb aquesta aplicació no els permetria celebrar festes tradicionals d'aquestes comunitats autònomes. Aquest plantejament tan tancat, tan reglamentista, tan amb la idea de controlar el que fa el Govern de l'Estat, d'alguna manera completa i fa que les comunitats autònomes que no tenen transferida encara aquesta competència es trobin amb una actuació realment negativa.

Per això, des d'aquesta perspectiva que dèiem, que la millor manera és cercar el consens a Catalunya, per resoldre i fer un plantejament de fons, perquè entenem que el que es pretén modificar no és el que genera el conflicte, i, per tant, hem d'anar a les arrels del conflicte i tractar de solucionar per la via de l'entesa aquest tema, perquè és poc respectuosa amb la condició d'estat aconfessional, i perquè, a més a més, és poc respectuosa també amb l'Estat de les autonomies, nosaltres hem desestimat donar el recolzament a aquesta Proposició de llei.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rafé. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, amb la finalitat bàsica de preservar les festes tradicionals de Catalunya, les nostres festes emblemàtiques, i per resoldre un tema que es converteix en motiu permanent de conflicte i enfrontament, que ennuvola el clima de celebració i convivència de la societat civil, que és el subjecte fonamental d'aquestes festes commemoratives, entenem que cal donar una solució definitiva al calendari de les festes laborals.

Tal com es va desprendre del debat de presa en consideració de la Proposició de llei del Grup de Convergència i Unió, la solució a aquest tema ha de passar necessàriament pel consens i pel diàleg, per tal de poder fer una proposta conjunta de totes les forces polítiques d'aquesta cambra, perquè, altrament, tots sabem que no només no prosperarà en el Congrés dels Diputats, sinó que el Parlament de Catalunya plantejaria una modificació de l'article 37.2 de l'Estatut dels treballadors tan inaudita que impediria celebrar com a no laborable la festa del Pilar a l'Aragó, tot obligant-los a celebrar i fixar com a festiu el dia 26 de desembre, el dia de Sant Esteve, que no té en aquella comunitat cap tipus de tradició.

És a dir, no dubtem de la bona voluntat del Grup de la majoria que aquesta Proposició de llei es planteja com una defensa de les nostres festes tradicionals, però amb un redactat tan incoherent i erràtic que no pot servir, per les incongruències que s'hi contenen, ni tan sols per obrir un debat seriós al Congrés dels Diputats, que sembla que és l'únic objectiu d'aquesta proposta, segons va afirmar el representant del Grup de la majoria, el representant del Grup de Convergència i Unió.

El nostre Grup Parlamentari insisteix en la necessitat de l'acord per tal de cercar una solució política que ha de contemplar, per al nostre Grup, fonamentalment, els següents punts: la fixació d'un nombre igual de festes per a tot l'Estat, sense fer propostes descabellades de fer a tot l'Estat no

laborables festes que són tradicionals només a Catalunya; la no-fragmentació del mercat; la màxima homogeneïtat possible de les festes per tal de garantir la seguretat en els intercanvis mercantils, els còmputos dels terminis legals, els venciments de les obligacions, etcètera. I, naturalment, torno a insistir en el màxim respecte a les festes tradicionals de cada una de les comunitats autònomes. Finalment, entenem també que reduir l'impacte social de les dues festes civils comunes a totes les nacionalitats espanyoles —és a dir, a deixar sense efecte el dia 6 de desembre, dia de la Constitució, i el dia 12 d'octubre, dia de la Hispanitat—, sense la seva vessant de festa laboral, implicaria la seva reducció a un pur formalisme institucional sense cap ressò dintre de la societat civil.

En definitiva, el Grup Parlamentari Popular ha votat en contra de la presentació davant del Congrés dels Diputats de la proposta del Grup de la majoria, del Grup de Convergència i Unió, no perquè no entenem que no sigui necessari resoldre aquest tema, que ho és, sinó perquè la seva incongruència..., i perquè entenem que el text a presentar hauria de comptar amb un recolzament sorgit del diàleg i del consens entre totes les forces polítiques representades en aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup també ha votat en contra de la Proposta de modificació del règim de festes establert en l'article 37.2 de l'Estatut dels treballadors, tot i coincidir amb la necessitat de modificar aquesta Llei, però de modificar-la en un sentit diferent al que avui la majoria ens ha proposat. Com vostès saben, l'Estatut dels treballadors, a l'article 37.2, determina que les festes laborals que tenen caràcter retribuït i no recuperable no podran excedir de catorze l'any, de les quals dues seran locals, respectant-se en tot l'Estat les festes de Nadal, Any Nou i Primer de Maig. I que les comunitats autònomes podran assenyalar dins del límit anual de les catorze aquelles que, per tradició, els siguin pròpies.

Durant aquests tretze anys de vigència d'aquesta Llei s'han posat de manifest els problemes de la seva aplicació pel que fa referència al calendari laboral. El mateix Govern central ha anat promulgant diversos reials decrets que han modificat substancialment el mateix redactat de l'Estatut dels treballadors i han restringit, en molts casos, les capacitats de les diferents comunitats autònomes per conservar les respectives festes tradicionals. Alhora, en determinats moments fins i tot s'ha creat una gran confusió en relació amb el calendari laboral.

En conclusió, des de fa uns quants anys, des de diverses comunitats autònomes i també des de diversos agents socials i econòmics s'ha reclamat insistentment la modificació d'aquesta Llei. El 17 de març d'enguany, en aquesta matei-

xa cambra, es van veure dues iniciatives, una del Grup de la majoria i una del nostre Grup, que totes dues perseguien la modificació d'aquesta Llei. Els principis que segons Iniciativa per Catalunya haurien de contemplar aquesta modificació serien tres: en primer lloc, que les comunitats autònomes tinguin un gran marge, un marge ampli de poder fixar les seves —les nostres— festes tradicionals; un segon principi és que aquesta modificació hauria servit també per avançar en la disminució de la jornada anual de treball, i un tercer i gran principi, que en cap cas aquesta modificació pogués significar una modificació preconstitucional; és a dir que la modificació que portéssim endavant fos una modificació plenament coherent amb un Estat democràtic.

Aquests principis es podrien concretar de diverses maneres. El nostre Grup proposava que en lloc de catorze festes anuals en fossin quinze —vuit de caràcter estatal, dues de caràcter local i cinc de caràcter nacional, o cinc de caràcter a decidir per les respectives comunitats autònomes—, però el nostre Grup ha votat en contra de la Proposta que avui Convergència i Unió ens ha presentat per dues discrepàncies, una de petita i una de gran. La petita seria que nosaltres proposem quinze festes per fer possible aquesta autonomia, tant dels ajuntaments com de les comunitats autònomes, com de l'Estat, per fixar cada Administració al seu nivell les seves festes tradicionals, però la gran discrepància és que, a parer nostre, la Proposta que avui se'ns ha portat és una proposta —com un altre diputat ha dit— preconstitucional; una proposta no pròpia d'un estat laic, que respon a uns acords amb la Santa Seu previs o anteriors a l'aprovació de la Constitució i que en cap cas aquesta proposta, a parer nostre, reconeix el fet d'un Estat democràtic i laic com el nostre.

És a dir, la proposta de Convergència i Unió és una proposta que, fonamentalment, es basa exclusivament en les festes religioses; que les dues úniques festes de caràcter cívic que proposa són la Constitució i la Hispanitat —equiparades, en la proposta de la majoria—, i proposa que aquestes dues festes no siguin festes de consideració laboral i retribuïda, sinó que es contemplen, aquestes festes, el primer diumenge.

Per totes aquestes raons i perquè creiem que, a més a més, una proposta d'aquestes característiques ha de gaudir d'un ampli consens per poder portar-se amb possibilitats d'èxit al Congrés de Diputats, el nostre Grup Parlamentari hi ha votat negativament.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és necessària l'explicació de vot en aquesta votació, perquè de vegades hi ha votacions..., hi ha negatives per excés i hi ha negatives per defecte. Nosaltres, en aquest cas, hem dit «no» per raons que han adduït aquí diferents grups de la cambra; però creiem que ja és el moment, en temes com aquest... I desenganyem-nos, el pro-

blema del calendari laboral és un problema de calendari nacional, en el fet que hi ha dos calendaris laborals interposats: un calendari imposat des del centre –un calendari que equipara festes com la Constitució i el dia de la Hispanitat, festa que tots sabem, en definitiva, de què ve i cap on va– i també coincidim amb un altre calendari, un calendari nacional que ha tingut esmenes, que ha tingut propostes, que ha tingut iniciatives per part del Grup d'Esquerra Republicana, quan hem vist que any rere any..., aquest any ha estat, gràcies a Déu, una excepció –ha estat una excepció perquè Sant Joan ha estat festa–, però hem tingut molt de temps que festivitats tradicionals del nostre país no han tingut aquest rang, i també, com han dit diferents grups de la nostra cambra, hem tingut la sorpresa que hem tingut una proposta pre-constitucional. I nosaltres, malgrat que tinguem una Constitució per imperatiu legal –i això ho hem reafirmat avui a les Corts espanyoles–, creiem que, malgrat això, sí que és veritat que potser hi ha un excés –mai tan ben dit, potser gràcies a Déu– d'antilaïcisme o d'alaïcitat en aquesta Proposta.

És per això que proposem que ja és el moment que, si hi ha la voluntat de consens, que si hi hagués hagut la voluntat d'establir un calendari nacional, un calendari català de festivitats no remunerades i no recuperables, potser era el moment d'establir allò que podríem qualificar d'una mena de consens o una mena de possibilitat d'obrir complicitats nacionals. En aquesta cambra em fa l'efecte que això ho hem obviat; sigui per grans oportunitats, sigui per grans moments, hem obviat la possibilitat d'establir aquesta mena de complicitat nacional. Si el Grup de la majoria desitjava aprovar un calendari nacional, que tingués en compte aquest fet de recuperar i reduir jornades laborals –com ha dit el Grup d'Iniciativa, establir quinze festivitats–, o tingués la voluntat d'augmentar les festes a nivell català, per poder-ho regular i delimitar així la interposició de festes i calendari laboral que ens venia des de Madrid, potser sí que era l'hora d'establir la proposta en consens amb els diferents grups de la cambra, sensibles a una realitat nacional catalana, a una tradició i a uns costums del nostre país.

I és per això que deia que hi ha qui vota per excés, vota «no» per excés, i hi ha qui vota «no» per defecte. Nosaltres creiem que en aquest cas no és satisfactòria aquesta Proposta. És un pedaç mal afegit; no soluciona ni de bon tros la problemàtica de les festivitats catalanes i dóna rang, encara avui dia, com dèiem, a festes que, com han dit molt bé aquí, són d'antigues èpoques i responen a convenis amb el Vaticà que posen en dubte el qüestionament, ja no només de l'Estat, sinó de la pluralitat de la societat en aquest aspecte de la laïcitat.

És per això que nosaltres creiem que hi ha raons importants per votar en contra; creiem que, quan Esquerra Republicana, en altres legislatures, havia presentat propostes amb caràcter de festivitat per a temes com Sant Joan i aquesta cambra ens va votar la negativa, ens va dir que no era el moment o que potser no tocava, creiem que és moment d'establir un consens de catalanitat, un consens nacional de

cara al calendari laboral. Perquè, si no, ens trobarem la desagradable sorpresa que, malgrat que es pugui tornar a establir, malgrat que es pugui assolir una majoria, no hi haurà el consens necessari d'aquesta cambra per tirar endavant.

És per totes aquestes raons i, en definitiva, per la raó fonamental que no s'ha cercat el consens necessari, no s'han buscat, potser, dos o tres grups d'aquesta cambra que podrien respondre a allò que anomenava abans «complicitats nacionals» a l'hora d'establir i escatir el problema que hi ha entre dos calendaris laborals diferents –l'espanyol i el català–, que reclamem la possibilitat i obrim la porta del diàleg per establir un consens que pugui portar-nos ja per al proper període de sessions una proposta unitària que, de ben segur, tindrà la majoria.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que és un deure de lleialtat envers tots nosaltres, tots vostès, dir-los que pujo a la tribuna avui un xic dolgut. I sense ànim de molestar ningú, dir que crec que s'han abocat aquí expressions i opinions –i repeteixo que és una opinió– profundament injustes envers el nostre Grup. Perquè es parla que no s'ha cercat el consens, el diàleg... Fa quatre anys que vam presentar aquesta proposta aquí al Parlament. No sé si m'equivoco de dos o tres mesos amunt o avall, no ho sé. En fi, no porto cap paper perquè pensava –innocent de mi– que avui això passaria sense cap altre problema, entre altres raons perquè cap grup ha presentat cap esmena a la nostra Proposta.

Dir que, al cap de quatre anys d'anar congelant aquesta Proposta a la Junta de Portaveus... Perquè recordo a l'anterior legislatura, en el despatx de la que llavors era secretària quarta d'aquesta cambra, la senyora Rosa Fabian, un representant de cada grup polític ens vam estar reunint informalment mesos i mesos intentant cercar una solució que no va ser possible, perquè tots manteníem postures diverses i diferents. Quina culpa té el nostre Grup que tothom s'encastellés en les seves propostes? Vol dir que no hi ha hagut diàleg, al cap de quatre anys? Quan repeteixo que es poden comptar per dotzenes –i crec que no exagero– les reunions; quan per no voler comprometre –perquè no és moment de comprometre– cap diputat, per exemple, del Grup Socialista, havíem parlat diverses vegades amb ells de desplaçar-nos, fins i tot, a Madrid, quan era el secretari d'Estat el senyor Álvaro Espina, per mirar de trobar una solució un cop passades les festes del *Quinto Centenario*, etcètera, i –ho repeteixo– sense ànim de comprometre ningú. Però ho sap, o ho saben els diputats amb els quals havíem quedat, del Grup Socialista, per anar a Madrid a negociar-ho, i han anat passant els dies, els mesos, i no hi ha hagut manera de trobar aquest consens.

És cert que a l'inici d'aquesta legislatura no s'han reprès aquelles negociacions –això és cert–, però a l'anterior legislatura –ho repeteixo, parlo de fa pràcticament quatre anys–

se n'ha parlat molt i a bastament. És clar, ens vam trobar el nostre Grup: ja vam reconèixer –i els prego que repassin el *Diari de Sessions*– que la proposta que fèiem no ens satisfia tampoc a nosaltres, perquè és molt complexa, i esperàvem del diàleg mirar de trobar aquest consens. Però, és clar, no es presenta cap esmena. És a dir, amb quina autoritat moral, a vegades, se'ns pot acusar a nosaltres que no acceptem a tràmit propostes de llei dient que després és simplement per obrir un diàleg quan, la vegada que ho proposem nosaltres, el diàleg és no presentar cap esmena i votar en contra? Repeteixo que em sento dolgut i crec que s'ha sigut injust amb el nostre Grup. Hi insistirem; hi insistirem, perquè, és clar, el que seria un absurd –i em sembla que en això sí que hi ha unanimitat a la cambra– és que en el franquisme es poguessin celebrar les nostres festes i ara, en democràcia, no.

I amb això suposo que estem tots d'acord, i potser ningú no en té la culpa; en tot cas, sí que en tenim tots la responsabilitat i el nostre Grup insisteixo que insistirà, insistirà, i si es vol obrir un diàleg, l'hem tingut i el tornarem a tenir, però, si del diàleg no surt cap fruit, la responsabilitat que ens atorguen els ciutadans de Catalunya de ser el grup majoritari ens impel·lirà a tornar a presentar la nostra proposta perquè sigui en el Congrés dels Diputats, que és on toca; dissortadament no tenim competències sobre aquest afer; per tant, toca al Congrés dels Diputats, quan aquí no s'ha pogut tenir..., diguem-ne, arribar a solucions.

Però insisteixo, perquè..., en fi, no anava preparat ni per intervenir, que no és cert, nego que no hi hagi hagut voluntat de diàleg ni de consens, i poso per testimoni els diputats de tots els grups que durant mesos vam estar discutint aquesta qüestió –i ho repeteixo–, diguem-ne, en el terreny del grup més allunyat..., perquè reconec que Iniciativa per Catalunya proposava allò dels quinze dies de festa quan a cap grup li semblava oportú..., doncs, ens reuníem fins i tot al despatx de la senyora Fabian. Simplement dir això i dir també que el nostre Grup insistirà sobre aquest tema.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sesmilo.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés, o del Senat, o d'ambdues cambres. La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha

emès dictamen. Hi ha algun diputat encomanat per la Comissió per presentar el Dictamen? (*Pausa.*)

No essent així, passarem seguidament a la votació del Dictamen, i també la Presidència fa l'avertiment que requereix, d'acord amb l'article 140.2 del Reglament, majoria absoluta.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposta de resolució ha estat aprovada per 92 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. Per consegüent, s'ha assolit la majoria absoluta.

La presidència ha de fer una advertència, en el sentit que hi ha una esmena tècnica a l'article tercer d'aquesta Proposició en què s'ha publicat l'expressió «subsidiària», que és absolutament improcedent aquí, és sobrerera aquesta expressió. I, si no hi ha cap inconvenient, s'entendrà aprovat el Dictamen amb aquesta supressió de la paraula «subsidiària». D'acord? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Passem al tràmit d'explicació de vot. Pel Grup Popular, el senyor Simó Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'article 30.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya recull entre les funcions del Parlament les d'impuls i control de l'acció política i de govern i, en concret, aquest principi de tot règim parlamentari en la Llei 3/82 del Parlament, del President i del Consell Executiu i en el Reglament del Parlament d'aquesta cambra.

Dins el concepte genèric de control s'ha de distingir entre el control que resulta de la submissió de l'acció del Govern al dret i el control polític que implica la subordinació del Govern al Parlament com a representant de la sobirania popular. Un dels instruments més importants per exercir aquesta funció de control són les comissions d'investigació. La Llei orgànica 5/1984, de 25 de maig, desenvolupa l'article 76 de la Constitució en regular les comissions d'investigació que poden ser creades al Congrés, al Senat o a totes dues cambres conjuntament.

La regulació per via orgànica de les comissions d'investigació és necessària, doncs, en establir com han de produir-se els requeriments dels que han de comparèixer davant d'aquestes i es fixa que l'incompliment voluntari d'un requeriment vàlidament formulat queda tipificat com a desobediència greu. És a dir, es tracta d'una sanció penal que incideix en l'esfera dels drets fonamentals i de les llibertats públiques que, segons disposa l'article 81.1 de la Constitució, estan reservats a llei orgànica.

Des d'aquesta òptica, cal dir que la regulació mitjançant llei autonòmica de l'obligatorietat de comparèixer davant les comissions d'investigació de les cambres autonòmiques queda limitada en cas d'incompareixença a la imposició d'una sanció administrativa. És a dir, les cambres autonòmiques poden exercir respecte dels seus governs un control polític que es pot qualificar clarament de segona categoria, ja que un dels instruments més importants per a aquest con-

trol, com són les comissions autonòmiques d'investigació, haurien d'estar subjectes en els seus procediments d'actuació i respecte a l'obligatorietat de tots els ciutadans de facilitar informació amb les mateixes garanties que les comissions d'investigació del Congrés i del Senat. Altra-ment, l'obligatorietat de tots els ciutadans de facilitar informació de manera que permeti exercir efectivament aquesta funció parlamentària de control desapareix en la pràctica, ja que la presència física a declarar només és obligatòria per als funcionaris que depenen de l'Administració autonòmica i no per a la resta de ciutadans, ni per als funcionaris que depenen de l'Administració central.

Normalment s'emparen amb el seu dret a declarar per escrit, la qual cosa porta a una falta total d'operativitat d'aquestes comissions d'investigació. Aquest és el motiu pel qual volíem aconseguir la reforma de la Llei. Per això en el seu moment vàrem presentar aquesta iniciativa parlamentària, que sortosament avui ha culminat positivament en ser aprovada pel Ple. Si prospera al Congrés dels Diputats, on ara, amb la seva nova composició, és possible, encara que un Grup parlamentari s'hi oposés, hauríem aconseguit la doble finalitat que les comissions d'investigació d'aquest Parlament tinguin el mateix rang i operativitat que les de les Corts Generals, i que el control del Govern autonòmic tingui les mateixes possibilitats que el control del Govern de l'Estat.

Finalment, i pel que fa a la sol·licitud de votació separada del terme «subsidiari», que s'ha resolt amb una esmena tècnica, he de dir que la proposta d'addició d'un nou article 6 a la Llei orgànica, val a dir que el nostre vot està fonamentat que estem parlant d'una disposició legislativa que conforma un tipus penal, és a dir, un tipus delictiu. No estem parlant, doncs, de normes organitzatives; estem parlant de normes que no poden ser objecte d'aplicació subsidiària. D'acord amb allò que estableix l'article 81.1 de la Constitució respecte a la necessitat que els aspectes que afectin els drets i llibertats siguin regulats per llei orgànica i allò que disposa l'article 149, segons el que està reservat a l'Estat d'establir la pena corresponent a cada delictu, no tenia sentit aquest afegitó, i «a major abundament», perquè estem parlant d'una part del dret que és substantiu i no supletori.

Per això hauríem votat en contra de l'incís que feia l'aplicació subsidiària d'aquesta Llei en cas que no s'hagués retirat per l'esmena tècnica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. El Grup d'Iniciativa per Catalunya ha votat favorablement aquesta Proposició com ho va fer també el dia de la presa en consideració. Voldríem parlar molt breument perquè ja vam dir el que pensàvem i quina era la nostra actitud en aquest tema, però el mateix que vam fer aquell dia, vam dir que no només votàvem a favor perquè era costum del nostre Grup votar a favor de les preses en consideració de les lleis, sinó

perquè consideràvem que era molt encertat; consideràvem que era molt encertat perquè fins ara entenem —i ho ha explicat, també, el senyor Pujol— que hi ha hagut una mancança expressa a les lleis de l'Estat, amb la qual cosa suposa una manca de sobirania del nostre Parlament, i suposa una manca de sobirania, bé, perquè en el Parlament espanyol, les dues cambres tenen a la seva disposició els mitjans legals adequats, fins i tot de tipus penal, criminal, per fer comparèixer les persones que són cridades en comissions d'investigació. Aquí, a la nostra cambra, no teníem aquesta possibilitat i també hem de dir que no tenim altra possibilitat de legislar en aquest sentit i, per tant, hem de demanar al Parlament espanyol que legisli perquè es tracta d'una modificació d'una llei orgànica i es tracta, també, de posar una sanció penal que aquí, en el nostre Parlament, tampoc tenim competències per imposar aquest tipus de sancions penals.

Val a dir que em felicito i els felicito a tots perquè hem tingut un acord unànimе en aquest tema. La darrera vegada que en vam parlar, també en aquest plenari, vaig fer menció a unes declaracions encertades —i no cal que em torni a donar les gràcies el senyor president— del molt honorable president d'aquest Parlament en el sentit de dir que mai en el Parlament espanyol s'aproven les lleis que han sigut enviades allà, a petició d'aquest Parlament.

Després de la discussió que hem tingut avui i de tal com ha començat el plenari no sabem, no tenim ben clar quines festes són les que de Catalunya haurem celebrat, però sí que podrem celebrar. En tot cas, sembla que no hi tenim un total acord.

Però, en canvi, sí que jo espero, donada la nova composició de la cambra i la votació que hi ha hagut aquí en aquest nostre Parlament, que com a mínim puguem celebrar des del Parlament de Catalunya que per una vegada s'aprova una llei que per unanimitat i per la nostra sobirania hem votat tots en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Des de l'escó mateix, senyor president, moltes gràcies. Ja vam dir en el seu moment que nosaltres estàvem d'acord, que recolzaríem aquesta iniciativa parlamentària; les raons ja han estat donades. A nosaltres ens escau només, com a Grup d'Esquerra Republicana, recordar, recordar una vegada més, que és llàstima que haguem de recórrer a l'exterior per donar voluntat seriosa, diguem-ne, de poder a aquest Parlament a l'hora d'investigar, que —com ha dit molt bé el senyor Simó— és la primera de les fonts de control. I que, com vam tenir ocasió de comprovar, doncs, sense aquesta possibilitat, diguem-ne, les comissions de control del nostre Parlament quedaven pràcticament a precari, si no en ridícul.

Donar les gràcies a tots els grups parlamentaris per haver apuntat tots i haver coincidit en una mateixa direcció i lamentar, una vegada més, que des de dintre de la nostra pròpia autonomia no poguéssim tenir aquesta llibertat de

legislar sobre això, i no solament de legislar, sinó de poder modificar el Reglament per acostar-lo bàsicament a una possibilitat de fer en aquest Parlament el que tenen els altres parlaments d'arreu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup ha votat afirmativament aquesta Proposició de llei de modificació d'una llei orgànica de l'Estat, de la compareixença davant de les comissions d'investigació, en la mateixa línia que ho va fer en el seu moment en la presa en consideració. Al plenari del 18 de febrer el nostre Grup ja es va posicionar sobre aquesta qüestió votant afirmativament.

Per al nostre Grup la compareixença davant de les comissions d'investigació ha estat sempre un tema molt important. En aquest plenari s'ha discutit moltes vegades aquesta qüestió i l'aprovació d'aquesta modificació d'una llei de l'Estat per al nostre Grup és una posició o una situació intermèdia. Nosaltres creiem que solucionem una part del problema, i per tant parcialment, però nosaltres seguim creient que és una assignatura pendent d'aquest Parlament. Avui hem aprovat una qüestió important, però això no ha d'excloure ni tanca les possibilitats, des del punt de vista de l'autogovern i de la sobirania que té aquest Parlament de reglamentar i, per tant, d'aprovar iniciatives que permetin dotar dels instruments necessaris les comissions d'investigació que els doni el sentit que realment han de tenir.

Per això nosaltres vam presentar en el seu moment una esmena, que ja va ser aprovada en el seu moment a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament, una esmena que anava en un doble sentit; per un costat, assegurava l'aplicació, precisament, de la Llei orgànica de l'Estat en la compareixença de les persones i dels ciutadans, en una paraula, davant de les comissions d'investigació, dotant dels instruments necessaris que fessin més efectiva aquesta obligatorietat, però, per altra banda, també reconeixia que és les mateixes normes que té aquest Parlament, l'autoorganització de què s'ha de dotar, el que permet en última instància que les competències organitzatives les tingui aquest Parlament. Per tant, des del punt de vista de l'autogovern, nosaltres seguim considerant que la competència en l'organització per a tot el que fa referència a aquestes comissions d'investigació és exclusiva d'aquest Parlament. Per tant, hem intentat en tot moment salvaguardar una qüestió fonamental, que són les competències exclusives del Parlament i, per tant, de l'autonomia.

Res més, senyores i senyors diputats. Nosaltres estem convençuts que —ho torno a repetir— ha estat un avenç parcial, però que té un mèrit especial: que hem aconseguit la unanimitat de tots els grups parlamentaris.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Només per ratificar l'explicació que ja vam donar en el moment de la presa en consideració d'aquesta proposta, i, per tant, només recordar que aquesta iniciativa —de la qual també ens felicitem—, ara, com vam dir aleshores i repetim ara, és una iniciativa molt i molt menor, que solucionarà —si arriba a ser acceptada per les Corts Generals— un problema que a Catalunya no s'ha presentat mai: és una assegurança contra un possible risc, hi ha en canvi, doncs, malgrat aquesta petita millora, continua existint —i també algun altre diputat s'hi ha referit— una pila de dificultats molt més considerables per a la bona marxa de les comissions d'investigació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Tal com s'ha acordat anteriorment, els punts 3 i 4 es veuran posteriorment.

Modificació de l'ordre del dia

El punt 5 ha quedat sense efecte perquè s'ha sol·licitat dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de llei de patrimoni històric-cultural.

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la publicació de lleis i normes de compliment obligat en totes les llengües oficials en l'Estat

Passem al punt sisè, que és la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la publicació de lleis i normes de compliment obligat en totes les llengües oficials en l'Estat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la, per a un torn a favor, té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, efectivament, el nostre Grup ha presentat aquesta Proposta de resolució per presentar en el Congrés dels Diputats una proposició de llei orgànica a fi i efecte d'aconseguir la publicació oficial de totes les normes de compliment obligat a casa nostra, a Catalunya, en llengua catalana. Naturalment, la Proposició diu —com és obvi—: «en totes les llengües que són oficials a l'Estat, a més del castellà», però també, certament, el que ens mou a nosaltres bàsicament, des d'aquí, és per a la seva publicació en llengua catalana.

Pensem que aquest és un buit que tracta d'omplir aquesta Proposició de llei orgànica, absolutament imprescindible per aconseguir que, efectivament, el català sigui llengua oficial a Catalunya en tots els àmbits i instàncies. Perquè no cal dir que això està plenament reconegut a l'article 3 de la Constitució; està reconegut a l'article 3 de l'Estatut... Tam-

bé la Constitució, en el seu article 9, marca la necessitat que s'apliquin els principis de seguretat jurídica, però és cert que, tal com tenim la normativa avui, és impossible portar a la pràctica amb totes les seves conseqüències aquests principis.

Si analitzem una altra llei d'importància cabdal a Catalunya per assolir la normalització lingüística al nostre país, és a dir, la Llei de normalització lingüística, veurem que en aquesta Llei es contempla, en el seu article 6, la necessitat que les normes, a Catalunya, les lleis de Catalunya, siguin també publicades en llengua castellana, per complir aquest objectiu de l'oficialitat d'ambdues llengües. Diu també la Llei de normalització lingüística, en el seu article vuitè, que «totes les actuacions administratives» a Catalunya, de totes les administracions públiques, podran ser, «a instància dels usuaris, dutes a terme en català». També l'article novè de la Llei de normalització lingüística parla de l'àmbit de l'Administració de justícia i assenyala exactament el mateix camí.

Però això no és possible, no es pot portar a la realitat si no hi ha una traducció oficial, una versió oficial, una publicació en llengua catalana de totes les normes estatals que són d'obligat compliment a Catalunya. Això comporta que en la realitat els avenços que s'estan donant en l'àmbit de normalització no es puguin, ni es podran completar en el futur si no solucionem aquesta qüestió. Perquè, certament, ens trobem en una situació de dislèxia molt especial quan ens hem d'adreçar a un tribunal de justícia, tota vegada que els fonaments de dret els hem de fer en castellà, tota vegada que, fins i tot en les intervencions orals, cada vegada que fem referències a normes estatals, les hem de citar en castellà perquè no n'existeix traducció oficial, i ningú, precisament en funció del principi de la seguretat jurídica, està capacitat per fer, pel seu compte, aquesta traducció.

Per tant, això té, des del nostre punt de vista, un interès particular de cara a anar avançant d'una manera decidida en el procés de normalització lingüística i de cara, sobretot també, que l'ús oficial de la llengua catalana sigui possible –efectivament– en tots els àmbits de les administracions civils i de l'Administració de justícia.

Per altra part, això que nosaltres proposem aquí, i que estem segurs que tindrà l'acord de tota la cambra, això tampoc és una qüestió estranya en altres països que tenen reconegudes com a llengües oficials més d'una, com és el cas de Bèlgica, on això ja es produeix en el mateix moment de l'aprovació de les lleis: s'aproven en ambdues llengües, es publiquen en totes dues, també... Això passa també a Suïssa, això passa, naturalment, en molts altres països, i és, en qualsevol cas, un instrument absolutament normal.

Nosaltres, en la nostra Proposició, que només té un article, amb dos apartats, en el qual precisament s'estableix aquesta obligació, que les Corts Generals, a l'hora d'aprovar les lleis i les altres normes d'obligat compliment també arreu de l'Estat –com són els reglaments, els decrets o les ordres ministerials–, les publiquin també separatament en les altres llengües, en el nostre cas en català, i que hi hagi,

per tant, un annex al butlletí oficial amb aquesta traducció per a aquesta utilització.

De tota manera, nosaltres marquem també amb unes disposicions transitòries i finals tot un procés perquè, és clar, no es tracta únicament que les futures lleis estiguin traduïdes al català: tota la legislació de l'Estat, vigent avui arreu de l'Estat, ha de ser traduïda a totes les llengües. Per això nosaltres hem marcat aquí –perquè aquesta llei pugui començar a entrar en vigor– el termini d'un any, i pretenem també facultar el Govern de l'Estat perquè estableixi els mecanismes adients per fer això possible. Però, en qualsevol cas, des del nostre punt de vista, és una necessitat indubtable per fer efectiu el dret de Catalunya a l'ús oficial en tots els àmbits de la seva llengua, i, en conseqüència, sense més preàmbuls per la nostra part, i comptant que els arguments són no solament coneguts, sinó plenament compartits per totes les senyores diputades i els senyors diputats, és per tot això que jo els demano el seu vot favorable per a aquesta resolució que pretén portar al Congrés dels Diputats aquesta Proposició de llei orgànica per fer efectiu el dret de Catalunya a l'ús oficial de la nostra llengua mitjançant el mecanisme de la publicació de totes les normes d'àmbit estatal d'obligat compliment a Catalunya en català i en les altres llengües oficials de l'Estat.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Hi ha possibilitat d'un torn en contra? (*Pausa.*) No sol·licitant-ho cap grup, passarem seguidament a la fixació de posició. Per ordre de menor a major, pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la Constitució del 1978 recull la realitat plurilingüe de l'Estat espanyol i garanteix el dret de les minories lingüístiques en el seu article 3 que, després de declarar el castellà com a «llengua espanyola oficial de l'Estat», reconeix l'oficialitat de les llengües espanyoles de les respectives comunitats autònomes d'acord amb els seus estatuts, així com la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya, que considera un patrimoni cultural «que haurà de ser objecte d'especial respecte i protecció». No és aquest, però, l'únic article de la Constitució en el qual es porta a terme la protecció d'aquests drets lingüístics. Així, en l'article 20.3, que garanteix el plurilingüisme en l'accés dels grups socials als mitjans de comunicació o també, entre d'altres, l'article 148 respecte a l'ensenyament o la llengua pròpia de cadascuna de les comunitats autònomes. És a dir, la nostra Constitució declara l'oficialitat del castellà com a llengua de l'Estat i, per altra banda, l'oficialitat de les altres llengües existents a les respectives comunitats autònomes.

Cal assenyalar que no existeix en el dret espanyol ni tampoc en el comparat una definició clara d'aquest adjectiu. Això no obstant, tal i com es desprèn del dictamen número 35 del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya, es pot afirmar que atorgar a una llengua el caràcter d'«oficial» sig-

nifica adoptar-la com a vehicle de comunicació de la vida pública, dels poders públics en el seu propi si, entre ells vers els ciutadans.

La llengua catalana, tal com es deriva del text constitucional i del reconeixement correlatiu a l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, és la nostra llengua oficial, encara que no l'única. I, atenent la situació lingüística de Catalunya, aquesta cambra va aprovar la Llei 7/1983, del 8 d'abril, de normalització lingüística, amb l'objectiu fonamental d'emparar i fomentar l'ús del català per a tots els catalans, donar efectivitat a l'ús oficial del català, normalitzar el seu ús social, així com garantir-ne l'extensió i coneixement.

La tasca de normalització lingüística es planteja com un instrument per avançar en el camí de la catalanització i també de la més àmplia llibertat en l'ús dels idiomes oficials català i castellà, tant en l'esfera pública com en la privada; però la Llei no és la normalització: és només un instrument jurídic per aconseguir-la i, a més a més, no és l'únic instrument jurídic. En aquest sentit, el Grup Parlamentari Popular donarà el seu suport a la proposta de resolució avui a debat, per tal que la publicació de lleis i normes de compliment obligat es faci en totes les llengües oficials de l'Estat, tot i que en el tràmit de comissió el nostre Grup farà les seves aportacions a aquesta proposta per tal que, davant la greu situació de crisi econòmica i l'increment imparable de l'atur, aquesta iniciativa no suposi un increment desproporcionat de la despesa pública, que ha de ser necessàriament controlada.

També proposarem ajornar de moment l'extensió de la publicació de les lleis a les disposicions d'obligat compliment en tot el territori de l'Estat i de rang inferior per tal de veure quines necessitats ha cobert i com ha estat rebuda aquesta iniciativa per les persones i entitats a què va adreçada. I, tercer, garantir la territorialitat i veure si la publicació s'ha de fer en cada comunitat històrica de llengua pròpia, o bé pel butlletí oficial de l'Estat, ja que el cost serà inferior donats els avantatges d'aprofitament de l'estructura lingüística del butlletí de la Generalitat en lloc de la creació de tres noves seccions en el *Boletín Oficial del Estado*. Aquesta i altres aportacions farem a la comissió si aquesta cambra donés el seu suport a aquesta Proposta de resolució presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, en un marc propici com és avui escoltar tot tipus d'iniciatives parlamentàries com la que se'ns presenta, el nostre Grup va a posicionar-se sobre aquesta presa en consideració que ens presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

L'article 3 de la Constitució espanyola, amb un sentit de l'humor francament notable, assegura que reconeix la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya «com

un patrimoni cultural que ha de ser objecte d'especial respecte i protecció». Els filòlegs saben perfectament que la paremiologia és aquella disciplina que s'encarrega de l'estudi dels refranys i de les dites populars, i assegura la saviesa popular —i no li falta raó— que feta la llei, feta la trampa. Perquè estem parlant d'un objectiu senzill i elemental: que les lleis i disposicions d'àmbit estatal surtin publicades amb rang oficial en les diverses llengües de l'Estat. És aquesta una reivindicació basada en l'obvietat; és aquesta una reivindicació i un plantejament que se sosté en el sentit comú, com correspon a una proposta feta i defensada per una persona entenimentada *donde las haya*, que diuen a Espanya, com l'illustre portaveu del Grup d'Iniciativa, senyor Roc Fuentes.

Això no obstant, no deixa de ser una proposta paradoxal, estranya, sorprenent: setze anys després del funcionament democràtic regular a l'Estat espanyol s'ha de demanar, s'ha de plantejar que les lleis d'àmbit estatal surtin també publicades en aquelles llengües que són oficials en part del territori de l'Estat. És lamentable que setze anys després això s'hagi de plantejar des de la perifèria de l'Estat; que no es plantegi com a cosa natural, espontània, normal per les institucions de l'Estat, o que no s'hagi plantejat abans amb èxit pels grups parlamentaris que han estat presents en les institucions de l'Estat a Madrid des de 1977 fins ara.

Que l'Estat espanyol és un estat plural, és aquesta una afirmació que només és creguda des d'aquí; que fora d'aquí no se la creu absolutament ningú; que a la pràctica, amb un govern de dretes, d'esquerres o de centre, el resultat és sempre el mateix. L'Estat espanyol —ho demostra la seva història i la seva realitat d'ara— és un estat al·lèrgic a la diversitat cultural; intolerant amb la pluralitat lingüística; ho és i ho ha estat sempre. La diversitat de llengües a l'Estat espanyol mai, en cap moment de la seva història, ha estat vista com un enriquiment per l'Estat, com un orgull per part de l'Estat, com una riquesa per part de l'Estat; al contrari: sempre s'ha suportat amb veritable angúnia, amb tanta angúnia que la Constitució espanyola no fa ni un sol esment, ni una sola vegada, en cap dels seus articles, a cap altra llengua que no sigui la llengua espanyola oficial de l'Estat. Per a la Constitució espanyola, ni som ni existim; no se sap, a la Constitució espanyola, ni quines llengües es parlen en el territori sobre el qual la Constitució té jurisdicció ni quantes llengües s'hi parlen.

En la proposta d'Iniciativa, que ja m'avenço a dir, per a tranquil·litat del Grup proponent —cosa que, d'altra banda, ja sabien d'avançada—, que hi votarem favorablement —com no podria ser més ni menys—, en la proposta d'Iniciativa no es fa esment de quines són aquestes llengües; no calia, venint de qui ve la proposta, però existeix, malgrat tot, un temor, no un temor al desconegut, sinó la por a la realitat, perquè quan algunes d'aquestes disposicions legals s'han publicat s'ha comès, en plena democràcia —no sota el franquisme: en plena democràcia—, la barbaritat científica contra la història i contra la ciència de publicar determinades lleis amb preteses variants d'una mateixa llengua, en llengües dites «ba-

lear» o «valencià», cosa que sempre hauria estat intolerable de fer-ho amb qualsevol variant de la llengua espanyola.

En el futur és possible que el mateix Grup d'Iniciativa per Catalunya –ja ens avancem que, si ho fa, tindrà el nostre suport, però la iniciativa no naixerà pas de nosaltres–..., se'ns plantegi de fer també el document diguem-ne «nacional», diguem-ne «d'identitat», en les quatre llengües de l'Estat; el passaport –no com ara, en espanyol i en francès, que, com tothom sap, sobretot a Espanya, el francès és una llengua absolutament vehicular, que parlen absolutament tots els súbdits de sa graciosa majestat–; el paper moneda, també en les quatre llengües de l'Estat; la retolació a l'interior dels ferrocarrils de la Red «Nacional» de Ferrocarriles Españoles –retolació interior feta en espanyol, en anglès, en portuguès i en francès, llengües que, com se sap, són les més habitualment sentides a dalt dels trens de la Renfe.

En definitiva, en els estats realment plurilingüístics des del punt de vista legal, com Bèlgica i Suïssa, la normalitat té rang legal; no només afirmacions legals, sinó realitats pràctiques, quotidianes, assumides amb naturalitat per tots els estaments de l'Estat.

Romàntics com en definitiva som, utòpics, vint-i-cinc anys després del maig del 68, però vint-i-cinc anys després també que el cantant Joan Manuel Serrat volgués representar l'Estat espanyol en el festival d'Eurovisió cantant en català, algú es pensa que, vint-i-cinc anys després, si a algun cantant o grup català se li encarregués exactament el mateix i tingués exactament la mateixa actitud, algú es pensà que hi hauria per part de l'Estat una actitud diferent a la que hi va haver fa vint-i-cinc anys? No hi seria, perquè no hi pot ser. Convertir l'Estat espanyol en un estat plural, respectuós amb la pluralitat, és, com aquella sèrie de televisió, una missió impossible, o, per dir-ho també amb bona paremiologia, picar en ferro fred.

L'objectiu nostre, el de sempre, segueix sent l'objectiu que va dir el president Macià justament en obrir-se aquest Parlament el 1932, l'obvietat: «fer només lleis nostres en la llengua nostra». Però per a això cal un canvi en profunditat de la política que ens han portat fins ara aquest país, aquest Parlament i aquest Estat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari Socialista: té la paraula el diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, em sembla que és un fet cert que el desenvolupament de la Constitució i de l'Estatut és quelcom que anem fent cada dia, que ens hem d'entossudir a seguir fent, a anar progressant en aquest camí, en l'àmbit, en aquest cas concret, de la normalització lingüística, i en aquest sentit el nostre Grup vol felicitar la proposta legislativa del Grup d'Iniciativa per Catalunya i fer seves les paraules del seu portaveu, senyor Roc Fuentes, perquè és un pas concret, és un pas positiu que ens fa avançar en el desenvolupament de la Constitució, de l'Estatut i

de la nostra pròpia Llei de normalització lingüística. Ens sembla que és a base i a cop de fets concrets que anirem progressant. Des d'aquest punt de vista, per tant, des d'aquesta felicitació, òbviament, ja queda clar que el nostre vot serà un vot favorable a la proposta legislativa que acaba de presentar el senyor Roc Fuentes; pel que he dit, pel que suposa de desenvolupament de la Constitució i de l'Estatut i sobretot per efectes molt pràctics, que, malauradament i degraciadament, suposen una discriminació lingüística, una discriminació real al poble de Catalunya.

És cert que les normes legislatives, totes les normes legislatives que afecten l'àmbit estatal, que ens afecten per tant també a nosaltres, nosaltres, quan les hem d'utilitzar en els tribunals de justícia, ens trobem en una situació de discriminació. Quina és aquesta discriminació?: nosaltres no les podem utilitzar en llengua catalana, ja que no existeix una traducció oficial; per tant, ens hem d'adequar a la versió existent, que és una versió castellana, i, per tant, aquest és un fet que, objectivament, va en contra de la normalització lingüística. Aquest, suposo jo, pel que he entès, pel que he llegit o que endevino, n'és l'objecte: corregir aquesta situació, de la proposta legislativa d'Iniciativa per Catalunya, és a dir que nosaltres ens puguem adreçar als nostres tribunals de justícia d'acord amb allò que preveu la Constitució, l'Estatut i la nostra pròpia Llei de normalització lingüística, és a dir, en català. Per fer-ho així, cal que la traducció sigui oficial; per tant, cal dir al Butlletí Oficial de l'Estat que col·loqui un annex en la seva publicació amb aquelles versions lingüístiques corresponents als àmbits estatals en els quals la llengua és diferent.

Senyor president, no voldria allargar-me ni repetir arguments que ja s'han donat, sinó simplement, per aquests motius, anunciar el nostre vot afirmatiu a la proposta d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. FERRER: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, haig de començar aquest torn de posicionament dient, ja de seguida, que el nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, votarà favorablement aquesta proposta que se'ns ofereix en aquest moment, patrocinada, impulsada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Podria quedar aquí la meua exposició, perquè em sembla que és suficientment coneguda la coincidència profunda d'interessos que hi ha entre tots nosaltres, entre tots els grups parlamentaris, i, lògicament, molt més encara sobre una qüestió tan essencial com és la utilització de les llengües per part de l'Estat espanyol, del qual formem part. Però, donada precisament la importància d'aquesta qüestió, importància significativa, vull allargar-me una mica més, i haig de fer referència..., molt ràpidament, vull recordar la importància que per a qualsevol poble té la llengua pròpia. Si agafem qualsevol diccionari, del tipus que sigui, la llengua és definida com aquell llenguatge parlat o escrit propi

d'una nació. D'altra banda, també és bo, potser, recordar en una ocasió com aquesta unes paraules d'un historiador prou conegut per tots nosaltres com és Pierre Vilar, que, referint-se a la importància de la llengua en el context d'un poble, diu: «No podem desconèixer que la llengua, per a tots els pobles, és probablement l'agent principal d'una cristallització per on progressa, com tot fenomen efectiu, el complex nacional que neix o reneix.» I, així mateix, m'agrada també de citar un d'aquelles catalans que fa cent anys, en el marc de l'Assemblea de Manresa que va aprovar les Bases de Manresa, en Picó i Campamar, un mallorquí de bé, deia: «La llengua d'un poble és quelcom més que una sèrie de sons més o menys articulats: la llengua és l'expressió sensible o, com si diguéssim, lo cos del pensament; és la vibració de l'esperit; és l'ànima parlant d'aquell poble; és la més alta expressió de la seua personalitat.»

Aquestes són unes referències que, simplement, m'he permès recordar en veu alta. També vull recordar en veu alta, doncs, que som en un estat compost, i que aquest Estat compost té per primera vegada en la seva història una constitució que reconeix que hi ha nacionalitats i regions, que tothom té dret a l'autonomia, que hi han cultures diverses i llengües diverses i que és deure de tots protegir-les. Després de fer aquesta afirmació, és lògic que existeixi el que en podem denominar, simplement, «dinàmica constitucional». I vull recordar també que en un recent estudi —concretament, un llibre publicat pel professor Miquel Siguan— es recorda que el 42% dels ciutadans que formem part de l'Estat espanyol tenim una llengua pròpia diferent del castellà. Després de l'afirmació constitucional i després de la realitat contundent d'aquesta diversitat congènita de les llengües, de l'existència de diverses llengües a l'Estat espanyol, és molt lògic que avui ens plantegem aquesta qüestió decididament.

També vull recordar un altre testimoni important: el president de la Real Academia Española, el senyor Fernando Lázaro Carreter, recentment ha fet un discurs, ha tingut una intervenció molt interessant, i ha fet un estudi, una perspectiva, de com en aquesta península ibèrica han existit des de fa molts segles diverses llengües, diversos idiomes, i que també durant molts segles mai no va existir cap conflicte. I el senyor Lázaro Carreter diu: «Quan va sorgir el conflicte?» I ell mateix contesta: «quan es va adoptar el model francès que havia d'existir una llengua única i central». A partir d'aleshores, a principis del segle XVIII, va sorgir el conflicte de les llengües entre nosaltres.

Doncs, bé, amb tots aquests elements, és lògic que avui tinguem tots la convicció que, després d'haver fet una primera etapa de reconeixement dels fets diferencials en el marc de l'Estat espanyol, és ara el moment d'aprofundir i que el reconeixement dels fets diferencials també sigui fet pels organismes generals, per les institucions generals de l'Estat, com són, evidentment, les cambres, tal com es proposa en aquesta proposta d'Iniciativa per Catalunya.

Fins aquí, doncs, el nostre posicionament. Però jo no voldria tornar a l'escó sense dir que, aquesta iniciativa, la podem fer gràcies a la previsió que la Constitució fa en

l'article 87 que iniciatives d'aquest tipus poden canalitzar-se per aquest article i arribar al Congrés dels Diputats, efectivament. Però jo vull llançar a la reflexió d'aquesta cambra el fet que cap iniciativa de les que han sorgit d'aquest Parlament —i em sembla molt que de cap altre Parlament de cap altra nacionalitat o regió— no ha prosperat. I vet aquí que aquest article 87, fins ara, ha estat una monumental llei de l'embut.

Ara, potser, la climatologia política haurà canviat, però fins ara ha estat aquesta. Això ens hauria de preocupar i, si això continués essent així, realment hauríem d'intervenir, hauríem de plantejar-nos molt seriosament quin era el significat i quina era la intenció dels qui van redactar l'article aquest 87, no fos que en comptes de ser una via, fos simplement la previsió d'una gran paperera. Aquest no ha de ser el cas en aquesta proposta que estem analitzant —així ho desitjo—, hi votarem favorablement i desitgem que la proposta tingui tot l'èxit que es mereix.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferrer.

Passarem a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La presa en consideració de la Proposició de llei ha estat aprovada per unanimitat.

Ara, atenent la petició que se m'ha fet i perquè els grups puguin precisar l'ordre de tramitació de les interpellacions, durant cinc minuts se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les sis de la tarda i tres minuts i es reprèn a les sis i catorze minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

A continuació es tramitaran les interpellacions que constitueixen els números 7, 9, 14 i 20 de l'ordre del dia; les altres queden posposades per a demà.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'electrificació rural

La número 15 ha estat retirada.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de comerç

Per consegüent, passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de comerç, presentada pel diputat senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Es tramita pel procediment d'urgència. Té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la interpellació

que presentem per via d'urgència té com a motiu el balanç que ha fet el nostre Grup Parlamentari d'aquest període de sessions i el repàs exhaustiu –podríem dir– dels diferents sectors productius que té el nostre país i que moltes vegades tenim la sensació que el comerç –i l'objectiu d'aquesta interpellació respon a aquest desig– ha estat una mica un dels sectors productius bandejats d'aquesta cambra; és, en termes de població ocupada, gairebé 300.000 ocupats al nostre país, que és, representa un 15% de la població activa al nostre país, a Catalunya. Si aquest volum es compara amb els treballadors del sector dels serveis privats, excloent els serveis públics, el seu pes arriba gairebé al 36%. El comerç representa, en xifres relatives, el 12% de l'economia catalana; xifra gens menyspreable i que ha anat augmentant cada dia més en una comprensió del sector secundari.

La importància dels serveis comercials ultrapassa el que es pot derivar estrictament del seu pes en termes d'ocupació o de valor afegit brut. En aquest sentit els podem identificar almenys amb dues raons addicionals. La primera és que el comerç és el mitjà de vida d'un molt ampli col·lectiu de treballadors per compte propi a Catalunya, els anomenats autònoms. Aquest col·lectiu s'estima que arriba a 100.000 ocupats, en la seva major part titulars dels seus negocis. És un sector que també genera assalariats. I pensem que aquests dos sectors, assalariats directament del comerç i sector d'autònoms és una de les parts que ha patit, forçosament, una de les reconversions més dures del nostre país. Representa, també, un terç de la població no assalariada de Catalunya; es donen xifres comparatives d'aquest percentatge que dèiem dels autònoms. A més, ens trobem que un 90% de les empreses comercials de Catalunya són de personalitat física, de persona física. Ens dona marge de la importància del petit i mitjà comerç, el que anomenem també comerç al detall.

El 1985 existien més de 500.000 empreses comercials... Estem parlant –perdó– de la comparació que s'ha fet, tant en estudis de la Generalitat com en estudis de la Cambra de Comerç, amb un estat proper, l'Estat francès. Cal establir paràmetres de comparació, i les xifres franceses demostren que hi ha hagut aquesta reconversió forçosa del sector del detall envers, en majoria i en favor del sector de les grans empreses, el sector anomenat de l'engròs. Per exemple, en xifres franceses, el 1985 existien més de 500.000 empreses comercials, el 72,2% de les quals eren empreses individuals; aquest valor augmentava fins al 80,2% en el cas de les empreses al detall; cinc anys després, a finals de l'any 1990, les empreses comercials eren només 490.000, de les quals només el 61,9% eren empreses individuals. Aquest percentatge se situa en el 72,6% pel que fa a les empreses del comerç al detall. En termes absoluts, aquesta disminució de les empreses individuals, pràcticament deu punts, representa la desaparició de quasi bé seixanta mil empreses individuals, cinquanta-cinc mil de les quals són empreses detallistes.

Aquesta és la sensació i el que ha passat a l'evolució de l'economia francesa en el sector quasi terciari i a la part del comerç; és, potser, un prolegomen del que pot passar al nos-

tre país, donat que potser de l'economia en escala, aquest cas que s'està donant al món del comerç, potser la francesa és la més semblant. Tal com mostren diferents estudis, doncs, hi ha una forçosa reconversió del sector del comerç; reconversió que a diferència d'altres sectors productius no té, i sembla que no pot tenir per raons ics que el Govern ens ha d'explicar, no pot tenir el suport directe que ha tingut altres sectors productius, cas també del forçós procés de reconversió que ha tingut la pagesia, d'ençà de l'entrada al Mercat Comú, o cas també del procés que han tingut diferents sectors de la indústria i subsectors, també, de la indústria.

És per això que aquesta interpellació posa en qüestió que el món del comerç ha sofert en els darrers anys una forta transformació, uns canvis en la societat que han tingut una gran incidència en la vida i, consegüentment, en els hàbits del consum i de compra; l'aparició de nous horaris laborals i la incorporació de la dona al treball, pel que fa al món laboral; l'expansió d'estructures familiars mononuclears i monoparentals i l'increment de persones que viuen soles en l'àmbit familiar; l'aparició d'elements que faciliten l'emmagatzematge de productes –congeladors i microones–, i noves formes de comercialització. Tot plegat ha generat una demanda nova, a la qual el comerç s'ha d'adaptar; una demanda que també té com a característiques una major exigència de qualitat i de servei; exigència facilitada per l'aparició de canals de queixa i de presa de consciència del consumidor com a tal. Tot plegat, doncs, ha generat un nou escenari coexistent amb el comerç tradicional, en les diverses formes –botigues, mercats municipals, mercats de marxants–, que cal contemplar conjuntament i equilibrar a fi d'evitar competències salvatges que tenen greus efectes sobre el sector comercial en la seva expressió d'ocupació, moviment econòmic i la mateixa vida ciutadana.

El ciutadà en la seva triple vessant de treballador, ciutadà i consumidor, en pot ser la víctima principal. Davant d'aquests reptes, el comerç ha d'usar la recepta clàssica: «renovar-se o morir»; ha de convertir les seves reduïdes dimensions en avantatges, una major capacitat d'adaptació, una més gran possibilitat d'especialització, un tracte més personalitzat i millor servei; en definitiva, ha de fer la seva reconversió fent servir la màxima comercial «el client sempre té la raó».

El comerç, però, té diversos problemes existents més enllà del fet puntual que pot suposar l'aparició d'una competència d'una altra dimensió com una gran superfície comercial; altres problemes com fiscalitat. La pressió fiscal, especialment a través de l'impost d'activitats econòmiques, recau desigualment, i sovint exageradament, sobre petites botigues. És del tot inacceptable que, per a solucionar el problema de finançament de les administracions locals, s'hagi optat per la via de possibilitar una major pressió fiscal, per cert inexistent com a tal a altres comunitats autònomes, com el cas del País Basc, atès que gràcies al concert econòmic els ajuntaments tenen un altre finançament i han pogut optar per tipus més baixos.

Aquesta fiscalitat té altres expressions en l'impost de successions que tant afecta un sector essencialment familiar com és el del comerç i que pot fer que determinats comerços i serveis es vegin fortament endeutats sense poder fer cap inversió productiva només pel fet que ha de canviar de mans per herència.

En matèria de formació una queixa pràcticament unànime al sector comercial és la manca de personal capacitat. Quan el sector comerç genera un important volum econòmic i una gran ocupació no rep l'atenció que mereix per part del món de la formació professional. Això fa que el comerciant hagi de formar el propi personal assumint uns costos que, en altres sectors, assumeix l'ensenyament a la xarxa pública, i alhora no poden oferir la qualitat de servei que voldrien.

Reconversions fallides: la necessària reconversió del món del comerç no és un descobriment. Ja ho dèiem ara: ja s'han dut a terme diverses iniciatives de suport, préstecs subsidiats, subvencions a fons perdut. Aquesta política, però, és correcta, però cal que s'englobi dins d'un programa específic que respongui a la realitat del context comercial on se situa; calen els programes d'orientació comercial que la llei preveu, fets amb la màxima participació dels sectors implicats per situar la necessària reconversió en els seus termes i alhora cal que les ajudes econòmiques de l'Administració siguin veritables ajudes. No es pot atorgar una subvenció i fer-la efectiva al cap d'un any i mig o dos anys. Això té costos financers per al comerciant que es menja qualsevol avantatge de la subvenció. I els programes de reconversió han de tenir una certa continuïtat; no es pot mig reconvertir sense cap orientació de conjunt. I després, en aquesta absència de programes d'orientació comercial, facilitar la competència d'una gran superfície comercial sense haver establert les condicions perquè la competència no sigui salvatge.

Malgrat això, malgrat que hi ha hagut –això, sí, ho reconeixem– una política important de subvencions, també cal transparència; més endavant parlarem d'afers que nosaltres considerem greus, i que han de respondre de part del Departament de forma ràpida i eficaç, que cal quedar clarificats. S'ha utilitzat, també amb freqüència, l'explicació europea i l'argument de la lliure competència per a justificar altres activitats comercials, que el model europeu és cada cop més els grans centres comercials i que en moltes ciutats europees, bàsicament franceses, l'existència de botigues és molt diluïda i limitada a centres molt especialitzats. Però, precisament, perquè és cert que en nom de les llibertats econòmiques que configuren la Comunitat Europea no es pot limitar la implantació de grans superfícies comercials, cal preparar el terreny per tal que no tinguin efectes desastrosos sobre el teixit comercial existent.

S'han fet reconversions industrials, amb moratòries i terminis per a l'adaptació d'altres sectors; ens cal el mateix per al comerç. És el que dèiem al principi de la interpellació: demanem i volem saber quins són els criteris de capteniment, en aquest aspecte i en d'altres, del Departament, en la

reconversió necessària, ordenada i no traumàtica del sector del comerç.

Però hi ha més: creiem que des de l'any 1987 –any d'aprovació de la Llei d'equipaments comercials– ençà s'ha aprovat a Catalunya la instal·lació de noranta hipermercats, grans magatzems i grans superfícies i ni un sol programa d'orientació comercial. Això porta a les següents reflexions: des de l'any 87 hem aprovat noranta grans equipaments comercials, justa la mitjana francesa, 1,5 per cada 100.000 habitants; noranta àrees comercials per 1,5, són 6 milions i, evidentment, com diu molt bé l'eslògan, al Principat de Catalunya som 6 milions. I ha manat el Govern..., per exemple, el govern Balladur, a França, la paralització de noves implantacions en considerar que s'havia arribat al límit de la saturació. Nosaltres estem ja en xifres similars a les de l'Estat francès. La Llei d'equipaments comercials tenia com a propòsit bàsic objectivar la decisió d'autoritzar aquestes instal·lacions. Això venia per un procediment: les comissions territorials d'equipaments comercials i la previsió d'un instrument d'estudi i anàlisi del sector, els programes d'orientació comercial i que emmarquessin la decisió en el seu context econòmic i social i, per tant, objectivessin el màxim possible de decisió.

Aquests instruments, només el primer, les comissions, s'han desenvolupat reglamentàriament però no el segon. Com a conseqüència dels punts anteriors és fàcil deduir la manca de voluntat política d'aplicació de la Llei en els aspectes que més evita l'autorització arbitrària. Conseqüència última, doncs, és la necessitat de desenvolupar reglamentàriament la Llei a fi d'especificar els continguts mínims de la Llei, procediments de redacció i tramitació, més enllà del que diu la Llei, que assegurin la participació pública i molt especialment de l'associacionisme comercial. Acabant ja, a manca d'una major especificació de la Llei, la darrera regulació de les comissions d'equipaments comercials, Decret 97/1993, del 23 de febrer, ha incorporat la figura de l'estudi del mercat, de realització prèvia i obligatòria a l'autorització d'una gran superfície comercial. De fet, és un document més dels que cal aportar amb la sol·licitud de llicència. Aquest estudi té un contingut similar, en part, amb el que s'intueix que hauria de fer la Llei. Però –i això és important– pel que fa a la mateixa empresa que vol implantar la gran superfície, les garanties de neutralitat són, doncs, força migrades. Dels diferents aspectes que implica la Llei, la majoria, la delimitació de la zona d'atracció i el seu context socio-econòmic, l'anàlisi de mercat potencial i especificant metodologia i fonts utilitzades i, evidentment, les parts que se'n deriven són fetes per la mateixa gran àrea de superfície. Seria normal, seria –pensem– més correcte que fos la mateixa Administració, com a entitat neutral, qui les portés a termini.

Finalment, caldria començar a estudiar i a treballar en matèries i programes d'orientació comercial; desenvolupar la Llei reglamentàriament a fi de fixar continguts mínims i procediments de redacció i tramitació; subvencionar la redacció de programes a les administracions locals; contem-

plar, doncs, la possibilitat de programes supramunicipals o comarcals, i, un cop havent facilitat que es facin programes, no té per què allargar-se més enllà d'un any i mig o dos anys, impedir la implantació de noves grans superfícies si no existeix un programa, d'una manera similar a les noves implantacions urbanes mitjançant plans parcials, impossible si no existeix el pla general d'ordenació urbana, que contempli la totalitat del territori i les repercussions que una nova implantació genera, les compensacions necessàries. El programa d'orientació, doncs, hauria d'estudiar la totalitat del sector i fer-hi el mateix paper que fan els plans generals d'ordenació urbana. És una postura necessària, que s'ha vist agreujada aquests dies, aquests darrers mesos, en diferents zones de Catalunya en què el comerç, petit i mitjà, s'ha vist afectat per la implantació –nosaltres pensem que allà supera el límit– de grans àrees de superfície. Potser un dels motius que ha implicat aquesta interpel·lació és el fet de la cadena Erosmer a Tarragona. Creiem que no hi ha raons suficients en una comarca on ja s'està superant el límit concret.

En el cas de Tarragona, per exemple, estudiades les diferents comarques, ens trobem que el nucli territorial de l'Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Tarragonès, ens trobem ja amb un superàvit de cadenes, set instal·lacions per a un total de 358.000 habitants; a l'Alt Camp, 34.000 habitants, Orangetan de Valls; Baix Camp, 131.000 habitants, Pryca de Reus, Mercadona de Reus i Orangetan de Vinyols; Baix Penedès, 38.000 habitants, Caprabo al Vendrell; Tarragonès, 155.000 habitants, Pryca, i ara el projecte Erosmer. Són set instal·lacions per a 358.000 habitants; se supera la mitjana; superem la mitjana, que dèiem, de l'Estat francès. Aquests són motius de reflexió.

I acabo, finalment, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Ho ha dit quatre vegades, eh?

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president; acabo ara, sí, de debò. (*Remor de veus.*)

La necessitat de fer un pla de reconversió amb ajudes transparents, amb ajudes concretes, beneficiar i optimitzar el recurs; la necessitat de fer aquest procés perquè el petit i el mitjà comerç a Catalunya puguin tenir una sortida, avui dia necessària, i que, malauradament, no es troba per enlloc.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Molt honorable president, il·lustre diputat senyor Puigcercós, il·lustres senyories, senyores i senyors diputats, bé, per l'exposició que ens ha fet l'interpel·lant, veig que hi ha una bona coincidència en tot el que és la radiografia del que constitueix l'activitat comercial a casa nostra; per tant, amb tot el que comporta de participació en el producte interior brut, tot el que fa al que constitueix punts d'animació de tipus econòmic hi ha una coincidència total. I, a més, m'agradaria també afegir-hi –que ho he dit en algunes ocasions des d'aquesta tribuna–

que, a part de constituir el comerç un sector econòmic, que ho és, d'important, a mi m'agrada també donar-li una consideració d'un, diríem, vessant social.

És a dir, el comerç és precisament aquella part de l'activitat econòmica que fa que els béns i serveis produïts per les indústries, de tipus industrial o agroalimentari, arribin als consumidors i usuaris, mitjançant aquesta xarxa de comerç. Per tant té, evidentment, un interès econòmic, però jo també penso que coincidirem que té un vessant social. Un vessant social perquè és evident que unes cases amb comerç, evidentment, es converteixen en un poble i que, per altra banda, per la tradició de Catalunya arreu, que pràcticament pots anar per tot Catalunya i sempre veus un grup de cases i allà hi han unes botigues..., bé, ajuda també a la seva cohesió social.

Per tant, ens trobem davant d'un sector en el qual veiem que és d'importància per als mateixos comerciants, és també d'importància –tal com vostè ha dit– per als que hi treballen, i jo a més diria que una cohesió d'una xarxa de comerç tradicional ben diversificat és també un element d'estabilitat de la petita i mitjana indústria, que, d'aquesta manera, evita que hi puguin haver determinades actuacions que es puguin actuar en règims d'una certa prepotència. Per tant, és evident que constitueix una part important de la nostra economia i, com a tal, penso que s'hi han dedicat uns esforços. És evident que ha sigut un sector que perquè està molt en contacte amb tot el que són, diríem, els seus clients, que són els usuaris, que són els ciutadans, ha anat fent d'una manera gradual i –per què no dir-ho?, penso que és just reconèixer-ho– en els últims anys, un procés de posada al dia important. Per tant, es tracta –i vostè m'ho demana– de quins són els propòsits de capteniment de cara a la política de comerç, de fer un plantejament per a avui, però també pensant en el futur.

I, per tant, l'acció que es desenvolupa des del Govern de la Generalitat, pel que fa a l'activitat comercial, és per un cantó mirar de dotar-la de més competitivitat, entenent la competitivitat no per la lluita ferotge entre uns i altres, a veure qui guanya, sinó per aquell missatge de donar qualitat permanentment, que, quan es tracta, també, d'unir-ho a tot el que constitueix cercar que hi hagi una major qualitat de vida per als nostres ciutadans, evidentment, la competitivitat del comerç n'és una peça clau.

I això comporta, com vostè també ja ha dit..., i aquí hi han programes específics per part del Departament, per part del Govern de Catalunya, de cara a la seva especialització, quant als temes que toquen, quant a la professionalització de les persones que hi treballen –jo aquí sí que no faria distinció entre els que hi treballen per compte propi i els que hi treballen com a assalariats... Em sembla que estem parlant de la globalitat de la política comercial, per tant, hem d'anar que es millorin els serveis, que hi hagi una bona política de preus, no per la via de regulació, sinó per la via de facilitar, mitjançant tots els avenços que avui en dia hi ha, que centrals de compres, millores de gestions, puguin realment produir també un abaratiment de preus. Naturalment

—naturalment— tot això ens porta que la nostra política penso que coincidirà vostè que passa per quatre elements bàsics.

Per un cantó, mirar d'enfortir i modernitzar les estructures comercials. En segon lloc, ordenar el sector. En tercer lloc, garantir aquest equilibri que comporta l'evolució i l'entrada de noves fórmules i, per tant, cercar aquest equilibri entre el comerç tradicional - fórmules modernes, entre grans superfícies - comerç tradicional, i, en quart lloc, i em sembla que hi estarem totalment —totalment— d'acord, cercar que també el comerç constitueixi un element de normalització de tota l'activitat comercial, també —per què no dir-ho?— de normalització lingüística. És a dir, són els quatre vessants que, des de l'òptica de la política del Govern de la Generalitat, s'estan desenvolupant mitjançant uns programes concrets.

Aquests programes són, en primer lloc, el de la modernització i reforma dels establiments comercials; la millora de la gestió mitjançant la informatització; la formació continuada; l'assistència tècnica al comerciant; el foment i suport de l'associacionisme dels comerciants, perquè és evident que moltes d'aquestes tasques un comerciant ho pot fer aïlladament, però que en la mesura que s'agrupen permet que hi pugui haver, en fi, una major sincronització i una major potenciació de les seves forces i, per tant, l'associacionisme en constitueix un element, precisament, per ajudar que totes aquestes accions es converteixin en un afer de cada dia.

I després, naturalment, el comerç està emplaçat en determinades localitats, en determinats nuclis urbans i, per tant també, tot un conjunt d'accions de cara a la millora d'urbanisme comercial, perquè una sèrie de comerços, quan estan en un determinat carrer que, en col·laboració amb les administracions locals, es converteix en una zona de vianants o se li fan una sèrie d'equipaments que permeten precisament poder-hi accedir, estem, evidentment, potenciant tot el que és el comerç tradicional, molt implicat amb el que és l'essència de les nostres poblacions.

Tot això ha fet, i em sembla que no cal que ara li ho detalli, que aquests programes han tingut unes dotacions que cada any aquest Parlament ha aprovat mitjançant els seus pressupostos, que s'han desenvolupat, i jo penso que han tingut una bona acceptació pel grau, en tant que hi ha hagut una gran quantitat d'expedients.

Bé, vostè manifesta —i en això coincideixo amb la seva preocupació— que en ocasions, entre que es concedeix una subvenció i es pot arribar al seu lliurament, doncs, a vegades passa un temps que no ens complau. Aquesta és una qüestió que, en fi, quan hem parlat que els temes del finançament tenen malauradament, a vegades, una implicació pràctica amb el que és la nostra política del dia a dia, aquesta n'és una mostra ben evident. Això no ho dic amb cap voluntat de buscar cap disculpa, però sí que em sembla que coincidirem que, en la mesura que es puguin resoldre totes les qüestions financeres, això assolirà una agilitat important.

Vostè ha dedicat un temps important —i evidentment, el Govern de Catalunya i aquest Parlament així també en el seu moment ho va considerar— a tot el que és aquesta evolu-

ció del comerç tradicional cap a aquestes fórmules modernes. I fruit d'això és que l'any 87 vàrem aprovar la Llei, els diputats que en aquell moment eren diputats d'aquesta cambra anaven a aprovar la Llei d'equipaments comercials. Val a dir que és una llei que s'inicia el 87 i, per tant, del 87 al 92-93 tenim ja un període suficientment llarg de temps per poder-ho analitzar. Permeti'm que li digui que en aquests moments, ja que vostè ha parlat del president del Consell de Ministres francès, senyor Balladur, ara ell planteja que s'ho plantejarà. Aquí, des de l'any 87, tenim ja un instrument concret que l'estem aplicant, i per tant vol dir que la preocupació que ell té en aquests moments, nosaltres..., aquest Parlament la va tenir ja en el 87.

Penso que l'acció ha estat important. L'acció ha estat important perquè aquí sí que —no sé, i segurament les xifres són de fàcil aclariment, no?— hi ha una certa —diríem— discrepància amb les informacions que vostè ha donat. Des de l'any 87, en el qual a Catalunya hi havien entre «súpers» dels de 1.500 a 2.500 metres, hipermercats amb les seves dues modalitats, dels que van fins a 4.000 o els que són més grossos de 4.000, i grans magatzems, l'any 87, quan va entrar en funcionament la Llei, n'hi havien 19. Avui dia, després d'aquests anys d'activitat, hem arribat a 40, la qual cosa, si vostè fa la resta, vol dir que no són les desenes que vostè ha mencionat, perquè 40 menys 19 en són 21 —21 que cal dir que són distribuïts, evidentment, entre 9, entre els «súpers» de 1.500 a 2.000; 11, de 2.500 a 4.000; 15, de més de 4.000; els magatzems en són 5.

Bé, aquesta és una xifra en la qual és una realitat que la Llei d'equipaments comercials ha actuat a manera de filtratge i, per tant, ha desincentivat que molts dels projectes que planejaven sobre la geografia catalana al final hagin desistit. I això em sembla que és positiu, perquè coincideix precisament amb la seva preocupació. Seria ben trist que, en el moment en el qual vegem que fins i tot el país veí, França, en aquests moments es troba en un procés de recular tot el que són les grans cadenes, i que algunes fins i tot han tancat, seria una llàstima que nosaltres no haguéssim pres —i em sembla que això és positiu— aquestes mesures i, per tant, aquest filtratge fa que, el que ara a França es plantegen, nosaltres aquí tenim ja un element concret.

Això ens ha de portar que nosaltres el que volem és que hi hagi un comerç preparat per al futur, que hi hagi un comerç competitiu, un comerç que es pugui anar adaptant a aquestes situacions de canvi, un comerç en el qual es mantingui l'essència d'una distribució, una distribució àmplia molt arrelada al territori i que, aquelles cadenes que hagin pogut venir fins ara, hagin vingut —i aquest ha estat un dels objectius de la comissió— a donar un servei, mai a ocupar una quota de mercat. I que, quan hi ha hagut —i aquesta sí que també és una xifra que em permeto dir-li— la necessitat d'alguna gran cadena en els últims anys, i en concret en el 92-93, les que han obert les seves portes a Catalunya són de titularitat catalana, qüestió aquesta que em sembla que també hem de valorar com a positiva, tota vegada que ha permès que sigui la mateixa distribució catalana la que, davant

d'una mancança que hi podia haver en llocs concrets, l'hagi cobert ella i no hagin tingut de ser capitals de fora.

Per tant, aquesta és la política que seguirem, de formació, de modernització, d'equilibri, d'ordenació, perquè entenem que cal –cal– fer un seguiment i que, evidentment, aquesta reconversió que s'està produint es pugui produir d'una manera gradual. Una manera gradual, una manera no traumàtica, i que jo estic convençut que la política que hem estat desenvolupant així ho permetrà en el futur.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós pot fer la rèplica durant cinc minuts.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., vostè ha fet palesa l'acció que porta el seu Govern en matèria de competitivitat –penso que és la paraula clau, aquí–, la manera d'aquest equilibri que diu vostè, que nosaltres en diríem la manera de frenar la implantació d'aquestes àrees de gran superfície. I no parlem només d'«hípers», parlem de grans magatzems: els tres conceptes diferenciats que hi ha en la clau administrativa d'«hípers», grans magatzems i grans àrees. Creiem que aquí s'ha parlat de competitivitat millorant l'especialització i millorant la professionalització, i també, evidentment, el que s'entén per «béns i equips», que podríem entendre per informatització, formació contínua o assistència tècnica.

Això és cert. Hi ha hagut una política important, per part del Departament, però creiem que els fets que van succeir el mes de maig, que bàsicament feien esment a això, a la política que s'havia portat en matèria de subvencions per a la reconversió necessària, creiem que això mereix un aclariment o un procés de transparència per part del Govern. Pensem que la querella o la denúncia presentada en un jutjat per part de diferents gremis –el de drogueries, el d'herbolaris, el d'alimentació, el de calçat– contra la Confederació Catalana de Comerç o contra el Consell, també, que pertany a aquesta, el Consell de Gremis, pel fet que denunciaven diferents mitjans de comunicació la desviació indeguda, o semblava la inducció de desviació indeguda de fons que anaven a parar, o havien d'anar a parar, amb base en la normativa que s'havia complert –i legislada pel mateix Govern–, amb base en unes subvencions que havien d'anar a material informàtic, material informàtic que, moltes vegades, ni existia o, moltes vegades, material informàtic que ja estava pagat i que es presentava quatre anys més tard, amb data de quatre anys més tard, a l'Administració el pagament d'aquell material..., donava el fet una mica que calia, potser, donar un marge de transparència a aquesta política de reequilibri o a aquesta política que en podríem dir de suport al petit i al mitjà comerç.

Aquesta és una causa que naixia amb el temor que subvencions departamentals de Comerç i de Treball han estat desviades cap a tercers, ja que els gremis beneficiaris –els gremis que havien de rebre aquest suport informàtic– no n'havien estat adjudicats, ja que aquests programes d'informatització no existien moltes vegades.

D'altra banda, també, el detonant d'aquesta crisi és, potser, la poca transparència que hi ha en entitats evidentment de règim privat, com és que de la Confederació Catalana de Comerç, o també en el Consell de Gremis, que també –ho repeteixo– pertany a aquesta, que diferents persones pertanyen a diferents organismes. I sobretot partia, doncs, aquesta causa, el detonant era la impugnació d'aquests diferents gremis que van fer d'aquest Consell, el 25 de febrer del 1993, i el fet –que ens sap greu– que hi ha un entramat administratiu que ha portat aquesta confusió per part de les subvencions en matèria d'informàtica. El fet és, doncs, que les denúncies van així a la premsa, les denúncies van ser contínues, i pensem que per part del Govern era necessària una clarificació, per part del Departament de Comerç i també per part col·lateral del Departament de Treball, era necessària la clarificació d'aquest procés a aquests problemes que van haver-hi.

Pensem que el fet que gremis importants, com el d'alimentació, que han denunciat el fet que ells van signar, que van donar el seu nom, que van donar el seu NIF per tal de tramitar un procés i una subvenció en matèria d'informàtica i que ells no han estat els beneficiaris d'aquest procés, pensem que mereixia una nota, mereixia una explicació del Departament de Comerç. També creiem que és necessari clarificar això pel fet que hi ha dues empreses així, dues empreses que coneixem prou bé i que el mateix Departament, a una pregunta feta per aquest diputat, se li va contestar que el coneixement..., no hi havia coneixement del Gabinet Tècnic Comercial, que és l'empresa muntada per diferents persones que pertanyen a la Confederació de Comerç, que és l'empresa que ha gestionat i ha portat a terme les subvencions en formació.

Se'ns va contestar que no hi havia coexistència d'aquesta empresa. D'acord que és una empresa de rang privat, composta per persones, que no té cap vincle directe amb l'Administració, sinó que és la mateixa Confederació de Comerç qui dona subvenció a aquesta empresa, però pensàvem que el tema era prou greu. I és greu perquè a una pregunta feta per aquest diputat, se'ns dona que en els anys 1990, 1991 i 92 han estat 350 milions els que s'han donat en matèria de subvenció per a formació i que no sabem, segons aquestes denúncies, quin ha estat el procediment actual.

La Llei aprovada pel Govern i també ratificada per aquest Parlament –la Llei en aquest cas era l'Ordre de 24 de juliol de 1990– donava diferents punts per a tramitar aquestes subvencions. Hi havia des del punt 4.1, que diu: «La Direcció General de Comerç Interior i Serveis en qualsevol moment pot demanar als interessats la documentació i la informació complementària que consideri necessària per a la resolució de l'expedient.» O, per exemple, la Llei 4.2 deia: «L'entitat sol·licitant està obligada a comunicar les modificacions del projecte presentat i a facilitar la verificació de les dades presentades a la inspecció corresponent.» Si ens adonéssim que, al marge de la legalitat, hi havia hagut canvis, que gent que havia presentat el seu NIF o el seu nom per rebre la subvenció que no havia estat destinatari i que

s'havia desviat cap a una altra banda..., pensem que aquest punt 4.2 era el que clarificava, mereixia nota corresponent per decidir si tirava endavant o no la subvenció. O l'article 9: «correspon a la Direcció General de Comerç Interior i Serveis fer el seguiment i el control de les activitats subvencionades mitjançant visites als centres, reunions amb els responsables, contacte amb els alumnes i els professors, anàlisi de la documentació i de recursos pedagògics que s'utilitzen i la memòria d'avaluació de l'entitat, per tal de garantir l'eficàcia de les accions subvencionades i la destinació correcta dels ajuts. En aquest sentit, l'entitat subvencionada està obligada a facilitar la informació que li sigui requerida.»

En matèria, doncs, d'equipaments informàtics creiem que aquest punt no s'ha portat a termini. Creiem que no és la millor manera que la Sinac, la Societat Anònima de Serveis Informàtics i Assessorament de Comerç, feta pels gremis amb un objectiu positiu i raonable, que era de crear estructura informàtica per optimitzar els recursos, creiem que ha estat objecte, per mitjans de comunicació ben coneguts de la nostra ciutat i del nostre país, d'aquest estudi que està a mans i per la via judicial d'investigació perquè no hi ha hagut la transparència suficient. Hi ha la sensació que hi ha dues caixes, la comptabilitat presentada, que vostès van dir que era conforme, per part de la Confederació Catalana de Comerç, amb facturació i amb rebuts amb base en el material informàtic, però hi ha la sensació que hi ha una doble caixa portada per aquesta Confederació. (*Remor de veus.*)

Nosaltres creiem que, per al bé de l'Administració, per a la credibilitat d'aquest Govern, era necessari i és necessari encara a hores d'ara fer una clarificació i un procés de transparència del que ha passat aquí. Creiem que hi ha d'haver responsables i escatir les conseqüències, no podem deixar el fet en mans d'una via judicial, pensem que aquest Govern ha d'estar a l'altura i clarificar aquest procés. I tot això, el procés que va sortir, es va fer famós i que en varen parlar diferents mitjans de comunicació durant el mes de maig, era un fet que es referia a la Sinac, a l'aspecte d'informatització, però nosaltres preguntem en l'aspecte que ja hem xifrat, en pregunta feta aquí al Govern i resposta pel Departament, dels diners donats en matèria de subvencions per a formació, feta per la Gatec, volem saber quin procés hi ha hagut, quin seguiment hi ha hagut segons la Llei, l'article 9 de la Llei, que determina el seguiment i el control d'acord amb reunions i fiscalització del procés de les subvencions.

Per acabar, creiem que no és la millor manera aquesta mena de relaxació que s'ha donat des del Departament en matèria de subvencions per a equipaments informàtics, aquest relaxament que s'ha donat i que està per veure; no dubtem de la seva honorabilitat i de la seva competència, però creiem que, per a un bé del Departament, cal una clarificació. Pensem que és necessari que si un comerç..., un sector que ha dit molt bé el conseller, l'honorable conseller, necessari de reconversió com és el sector comercial, pensem que cal una política de transparència en la matèria de subvencions i en la matèria d'ajuts. Pensem que les notícies que

van sortir aquests dies, el mes de maig, als mitjans de comunicació han de ser escatides, han de tenir una clarificació per part del Govern i d'aquest Departament, perquè, si no, quedarà en dubte que la política necessària de suport al petit i mitjà comerç no ha estat ni la millor i possiblement ha faltat d'allò imprescindible en política: transparència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Moltes gràcies, molt honorable president. Illustre diputat, senyores i senyors diputats, bé, poca cosa li he de dir i poca cosa li he de dir en el sentit que, en primer lloc, sí que m'agradaria aclarir que quan es parla d'informatització hi ha la informatització de tots els sectors comercials que afecta cadascun dels establiments particularment i després un programa molt més petit que va, i n'he parlat, per a tot el que és el foment de l'associacionisme i perquè també l'associacionisme, és a dir, les entitats que vertebraven i ajuden a transmetre aquests missatges de posada al dia a través de les entitats.

I, aleshores, poca cosa li he de dir perquè em sembla que responsablement vostè estarà d'acord amb mi; és a dir, tan aviat com... En primer lloc, aquests expedients van estar atorgats conforme a una reglamentació, disposen dels informes tècnics pertinents, han tingut en tot moment la signatura i l'aprovació de la intervenció general i en un determinat moment, des d'un jutjat, s'inicien diligències prèvies amb la qual cosa ens demanen que transmetem els expedients, cosa que varem fer, i per altra banda demanen —com vostè sap, em sembla, en una via d'aquest tipus—, ens demanen la suspensió de les accions nostres i per altra banda declaren secret de sumari, qüestió que, evidentment, em sembla que la independència dels tres poders cal que acatem i respectem.

Per tant, jo el que sí puc dir és que els expedients que hem tramès per poder complimentar aquestes diligències prèvies, totes tenen els seus informes tècnics, totes compten amb la seva intervenció general i, evidentment, no seré aquí jo qui realment conculqui la indicació que per part dels jutges se'ns ha indicat quant a suspensió d'accions i, per altra banda, secret del sumari. Evidentment, evidentment que, en la hipòtesi que hi haguessin, es detectés alguna falsificació de document, actuaríem també pertinentment, però en aquest moment hem d'estar al que des de la via judicial se'ns indiqui.

Moltes gràcies, molt honorable president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'educació infantil

Passem al punt novè de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'educació infantil, presentada pel Grup Par-

lamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva exposició, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Perdonin el nerviosisme de la primera vegada i, en tot cas, l'alegria de dir que els enyorava.

Plantejo una interpellació sobre un tema bàsic i més en temps de crisis encadenades com aquestes. Com que jo pregunto quin és el capteniment del Govern davant del tema de l'educació infantil jo pensava que, en un tema així, per part del Govern m'hauria pogut contestar gent que ha intervingut sobre aquest tema els darrers mesos. Per exemple, el president de la Generalitat, el conseller de Treball, el conseller de Benestar Social, el conseller de Cultura o el conseller d'Ensenyament. Jo ja sé que el funcionament del Govern és d'una col·legialitat exemplar i, a més, m'encanta que em pugui contestar un dels consellers a qui mai no havia pogut formular una interpellació, el conseller d'Ensenyament. Però és que em penso que és important recordar en aquesta cambra que a mitjans de maig el president de la Generalitat deia, en la presentació del Pla de suport a les famílies, que: «és del tot necessari l'increment en la qualitat i en la quantitat de les llars d'infants» i cito textualment.

Pel que fa al conseller de Treball, jo, l'any 1991, en tres ocasions vaig tenir ocasió de preguntar què passava amb les guarderies laborals; d'aleshores ençà, la situació del mercat de treball ha canviat; en aquests moments és un mercat de treball a precari, a temps parcial, sense continuïtat garantida, amb moltes parelles joves, sense que sigui sempre lícit apellar al suport dels avis o de les famílies o dels familiars que s'han quedat sense feina i en aquest sentit, en aquests moments, les expectatives de les guarderies infantils... i això ho poden o ho podem dir tots els que participem en la vida municipal, com a regidors, en el meu cas, com a alcaldes, alguns dels aquí presents, saben fins a quin punt això exactament és així.

He citat també el conseller Antoni Comas, perquè ell ha dit que sí, que la Conselleria de Benestar Social faria guarderies sense dir la data, quan, ni com, però serà interessant —ho repeteixo— que, la pregunta, la formulem al Govern, no a un conseller determinat que ens digui quan i com i a quins llocs seran fetes aquestes guarderies, amb quins recursos, amb quina partida pressupostària. El conseller de Cultura... Perquè els estudis revelen que, si de veritat volem fer normalització lingüística, hem de garantir justament les primeres passes de l'alumne. Per als qui vivim en zones considerades sovint perifèriques, des del punt de vista lingüístic majoritàriament castellanoparlants, encara avui malgrat les estadístiques, sabem fins a quin punt la possibilitat d'anar a l'escola als zero a tres anys, etapa educativa a partir de la LOGSE i ja des de sempre, però, des de..., en tot cas a Catalunya, etapa educativa molt important, determina molt sovint el comportament lingüístic de molts infants, la possibilitat o no d'entrar en un altre context lingüístic.

I, evidentment, el conseller d'Ensenyament, perquè com hem dit, l'ensenyament infantil, l'educació infantil és una part molt important de la LOGSE, una etapa molt important

que té dues subetapes: una etapa, diguem-ne, no obligatòria des del punt de vista pressupostari, i una etapa que ja entra com una part, diguéssim, de pre-ensenyament amb característiques —diguem-ho així— més obligatòries.

El tema ens ha preocupat sempre molt —ho repeteixo— perquè molt sovint la possibilitat de començar a accedir a l'escola com més aviat millor aporta, a més dels elements dits, un element de preparació intel·lectual, de preparació escolar que diferencia molt després els comportaments escolars. No deixa de ser curiós veure que els estudis sobre el fracàs escolar, tots ells ens diuen que hi ha una dada fonamental: la diferència dels que han tingut una escola infantil d'un tipus o d'un altre tipus. Per tant, aquí ens estem jugant un tema important per a Catalunya, el tema del fracàs escolar. Una de les situacions de marginació entre els joves més greus que hi ha a Catalunya, és el del fracàs escolar produït, precisament, en el circuit d'ensenyament obligatori, perquè són aquests joves que mai a la vida no han arribat a entrar ni en els circuits laborals, perquè ja han aparegut com a marginals. No vull ara dramatitzar sobre la situació d'uns quants joves víctimes del fracàs escolar, sí que vull insistir que, en tot cas, tots els estudis coincideixen que hi ha una relació directa entre aquesta educació infantil i l'etapa posterior de reeixir en els estudis; és a dir, del fracàs escolar.

És evident que el caràcter d'urgència que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, al qual m'honoro de pertànyer, i la paciència que demostra el Grup de tenir-me a mi entre els seus diputats és també del tot exemplar, jo els ho agraeixo, doncs en aquest cas concret la urgència era determinada també, si volen, per una anècdota, però que em penso que, més que una anècdota, és una situació paradigmàtica. A Manresa hi ha 318 famílies que en aquests moments estan dient que no podran portar els seus fills a l'escola infantil de la primera etapa; és a dir, l'etapa zero a tres anys. I, aleshores, tenen la impressió que el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya no considera prioritari l'ensenyament dels infants d'edats compreses entre els zero i tres anys, que quan parlen amb els responsables del Departament d'Ensenyament els diuen en tot cas que hi haurà una possibilitat de pal·liar el problema o dues o tres possibilitats. La primera possibilitat serà tornar a aplicar una normativa de l'agost del 1984 que proposa una *ratio* alumnes-aula que a la pràctica després s'ha demostrat del tot inviable, una *ratio* que diu que hi podrà haver a l'aula fins als dotze mesos un total de set infants, a l'aula d'un i dos anys un total de deu infants, a l'aula de dos i tres anys un total de divuit infants. Repeteixo, la pràctica, i amb això, en tot cas es pot fer un balanç del que ha sigut fins ara aquesta etapa educativa per veure que no estic parlant de memòria, ens diu que justament és molt difícil en aquesta etapa en què l'atenció diferenciada de l'infant exigeix un tipus de treball molt específic que això anés d'aquesta manera.

És curiós també que justament aquest col·lectiu de pares de Manresa, que en tot cas reflecteixen una situació que és de molts altres indrets de Catalunya, plantegen a l'Ajunta-

ment i l'Ajuntament de Manresa, tan ben representat en aquesta cambra per un dels més sòlids diputats d'aquesta cambra, aprova amb tots els grups parlamentaris una moció d'urgència demanant que es faci un estudi sobre les necessitats de les places de llars d'infants que hi ha a la ciutat de Manresa, així com les previsibles necessitats futures i, a més a més, es diu que, a partir de les conclusions d'aquest estudi, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat incrementi les places de llars d'infants a la ciutat de Manresa, tot i mantenint la qualitat pedagògica per tal que no es reproduïxin els fets dels darrers anys.

Ho dic, això, perquè em penso que ens trobem davant una situació que té quatre o cinc característiques curioses. En primer lloc, no es tracta d'un debat bizantí, no es tracta d'un debat de més a més, «ja no sabem què fer i ens dediquem a aquest tema», és un tema realment bàsic, fonamental, que en aquests moments i segurament a causa —repeteix— de l'actual situació de crisis laborals encadenades es planteja amb un caràcter d'urgència que potser no tenia en altres moments.

És evident també que es diu amb compte que hi ha un recurs fàcil, que és el recurs als ajuntaments. Jo no vaig ser en aquesta cambra quan va haver-hi el debat sobre els ajuntaments, em penso que en aquests moments havent explicat amb claredat quines són les dificultats de finançament dels ajuntaments no podem, sense ni més ni més, anar reenviant cap als ajuntaments tot allò que són urgències i urgències en tot cas legítimes.

Tercera qüestió: és una qüestió de prioritats polítiques. És clar que sí! És que allò que distingeix les polítiques no són els departaments, són les prioritats polítiques que hi ha dins d'aquest Departament. Suposo que se'ns dirà, i amb raó, que el Departament d'Ensenyament ha fet moltes coses per això. Jo recordo que en una esmena a la totalitat del Departament d'Ensenyament vaig voler recollir que hi havia hagut de cara al pressupost de 1992 —si no recordo malament— un increment de 250, 470 milions de pessetes. Bé, i em semblava molt positiu.

També deïem que hi havia el bloqueig d'una part de les guarderies, que són les guarderies laborals, que són unes guarderies pendents d'un sistema de finançament nou i, a més, d'una transferència que tots nosaltres desitjàvem i així la demanàvem en una moció subsegüent a partir del nostre Grup, i amb el suport de la majoria de grups, per no dir de tots els grups de l'oposició en aquell moment.

Per tant, entenem que es tracta d'una qüestió important que ve de lluny, etcètera. Sabem que s'han fet moltes coses, però és que el problema, em penso, no és plantejar-se què s'ha fet, perquè si hi ha diners i amb aquests diners no es fan coses, malament rai, no sabríem què s'ha fet amb els diners. És clar que s'han fet coses. El problema és si en aquests moments entenem que estem parlant d'una qüestió més important, més important pel que pot marcar de cara al futur. Perquè —ho repeteixo— no voldria tampoc que semblés que l'exemple limita la problemàtica a un racó de Catalunya, en tot cas a un racó del centre de Catalunya. Oi que

aquesta problemàtica ens l'hem trobada a zones més properes a Barcelona? Per exemple, al Barcelonès? Per exemple, Badalona? Oi que aquesta situació ens l'hem trobada nosaltres a Cornellà de Llobregat? Oi que aquesta situació, segurament —i no ho sé—, se l'han trobada moltes i molts diputades i diputats en altres indrets de Catalunya?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Maria Pujals): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permeteu-me, en primer lloc, que doni la benvinguda al diputat senyor Ignasi Riera pel seu retorn com a diputat en aquest Parlament. De fet, ell i jo no havíem coincidit, però el cert és que la seva trajectòria, que la seva activitat en aquesta cambra arriba precedida d'una feina eficaç i d'una serietat en els plantejaments.

Dit això, malgrat totes les possibles discrepàncies, voldria dir-li que el plantejament d'aquesta interpellació, de fet, em complau perquè permetrà que pugui insistir i completar allò que ja vaig dir en relació amb aquesta mateixa qüestió davant la Comissió de Política Cultural que vam celebrar el dia 15 d'abril, presentada pel diputat senyor Roc Fuentes.

De fet, el tràmit d'urgència potser no haurà, no m'haurà permès elaborar tan acuradament com jo voldria la resposta a aquesta interpellació, però, en qualsevol cas, o ara o en el torn de rèplica miraria de satisfer totes aquelles qüestions que ha plantejat.

Dit això, em sembla que és convenient que digui quins són els principis bàsics que inspiren l'actuació del Departament d'Ensenyament en relació amb l'educació infantil. Aquests principis són els següents: primer, la definició de l'etapa de l'educació infantil com una part bàsica i fonamental del desenvolupament harmònic dels nens i de les nenes. L'atenció a les necessitats bàsiques d'ordre biològic, psicològic, afectiu, intel·lectual, lúdic i social dels infants. I, en tercer lloc, l'afavoriment del procés d'autonomia i de socialització dels nens per fer-los capaços de viure relacions estables i afectives amb ells mateixos i amb els altres.

Per tant, l'educació infantil ha de comprendre aspectes formatius, assistencials i sanitaris que, a tots, però especialment al Departament d'Ensenyament, ens competeix desenvolupar. Lamento ser només un conseller del Govern i, per tant, no puc ocupar el lloc ni l'espai d'altres departaments, però, en qualsevol cas, el cert és que hi ha una bona correspondència en aquestes matèries que, per la seva naturalesa, tenen caràcter interdepartamental.

La política educativa, en relació amb aquesta matèria, ha de donar compliment als articles setè fins a l'onzè de la Llei orgànica 1/90, del 3 d'octubre, d'ordenació del sistema educatiu. D'acord amb allò que disposen aquests articles, el Govern de la Generalitat té els següents objectius:

«Primer, incidir en el desenvolupament de les capacitats dels infants. L'educació infantil ha de contribuir a desenvolupar

lupar, d'acord amb les característiques i els ritmes d'aprenentatge individual, les següents capacitats dels infants. Primera, progressar en el coneixement i domini del seu cos i de les seves possibilitats per a adquirir hàbits bàsics de salut i de benestar.

»Segon, assolir la seguretat afectiva i emocional que correspon al seu moment maduratiu i a la formació d'una imatge positiva d'ell mateix i dels altres.

»Tercer, comportar-se d'acord amb uns hàbits i unes normes que permetin la seva autonomia personal i la col·laboració amb el grup social.

»Quart, observar i explorar l'entorn immediat amb una actitud de curiositat i respecte, identificant característiques i propietats significatives dels elements que la conformen.

»e) Discriminar, relacionar i retenir dades sensorials.

»f) Establir relacions entre els objectes aplicant les estructures del pensament intuïtiu, elaborar una primera representació mental de l'espai i, a partir de les pròpies vivències, una representació mental del temps.

»g) Representar i evocar aspectes de la realitat viscuda, coneguda o imaginada i expressar-los mitjançant les possibilitats simbòliques que li ofereixen el joc i altres formes de representació.

»h) Comunicar-se i expressar-se en forma ajustada als diferents contextos i situacions de comunicació habituals per mitjà dels diversos llenguatges: corporal, verbal, gràfic, plàstic, musical i matemàtic.»

En aquest sentit, el Departament d'Ensenyament ha elaborat l'ordenació curricular de l'educació infantil. Hem de recordar que a partir de la normativa de l'Estat i tenint en compte els resultats de l'experimentació de la reforma educativa realitzada durant tres anys en llars d'infants, i la tradició pedagògica catalana, fou aprovat el Decret 75/92, del 9 de març, d'establiment dels principis rectors de l'educació infantil, de l'educació primària i de l'educació secundària. Posteriorment, per Decret 94/92, es va establir l'ordenació curricular de l'educació infantil. Aquestes disposicions responen als objectius pedagògics abans esmentats. No puc deixar d'esmentar les publicacions editades l'any passat per difondre aquest currículum, la primera d'elles amb el títol *Currículum, educació infantil*, que conté els següents apartats: «Orientacions i organització general de l'etapa. Primer nivell de concreció: el currículum preceptiu»; Organització del currículum i el segon nivell de concreció». Un segon volum amb el títol *Exemples d'unitats de programació. Primer, l'educació infantil*, en el qual es presenten uns models orientatius d'unitats de programació com a referent, per tal que progressivament els centres docents puguin dur a terme el desplegament curricular i, molt especialment, les programacions.

El segon objectiu del Departament d'Ensenyament i del Govern fa referència al mètode pedagògic. El desenvolupament de les capacitats anteriorment citades s'ha de realitzar amb un aprenentatge basat en activitats globalitzades i un mètode pedagògic propiciador d'experiències, d'acord amb el nivell evolutiu dels infants i el context socio-cultural en el qual viuen.

El tercer dels objectius seria l'avaluació dels infants; l'avaluació del desenvolupament personal i de l'aprenentatge considerem que ha de ser contínua i global, i realitzada amb el coneixement i la col·laboració dels pares o dels representants legals.

El quart objectiu seria la participació en l'educació infantil. La interacció amb l'entorn és una condició indispensable per al desenvolupament de l'infant. La família, juntament amb els docents i els altres infants, formen part d'aquest entorn i han de tenir un paper estimulador. Els pares o tutors, doncs, són peces clau en l'educació de l'infant. Això planteja la necessitat d'establir vincles de col·laboració amb la família i de definir quines seran les coordenades òptimes d'actuació.

El paper dels pares i les mares i el centre educatiu es pot analitzar des d'un nivell individual, però també des d'una òptica col·lectiva. Individualment, la comunicació de la informació dels pares respecte a l'evolució de l'infant pot facilitar, des del primer moment, una adequada atenció. La participació dels pares i de les mares a nivell col·lectiu pot ser institucionalitzada d'acord amb allò que preveu la legislació vigent o no. En qualsevol cas, és també recomanable l'enriquiment que suposa el fet d'intercanviar opinions, punts de mira i solucions diverses per a l'educació de llurs filles i de llurs fills.

Partint d'aquesta base, volem, primer, fer assumir als pares i tutors responsabilitats en el procés educatiu dels infants, especialment en aquest primer cicle de l'educació infantil, i en segon lloc, cercar la cooperació dels pares i tutors en l'activitat educadora dels centres docents.

El cinquè objectiu seria el caràcter voluntari de l'educació infantil. (*Pausa.*) Tot i que la Llei d'ordenació del sistema educatiu considera no obligatòria l'educació infantil, mirarem d'infondre a les famílies la seva importància bàsica per al futur escolar i personal de l'infant.

Sisè objectiu, que hi hagi places suficients. En aquest moment... ara, ara ens hi posem... (*Remor de veus.*) En aquest moment, podem dir que la pràctica totalitat de la demanda de les places P3 a P5 està atesa. El Departament d'Ensenyament té les següents previsions. Primera, estendre l'oferta de places P3 a P5 a tots els centres docents públics d'ensenyament primari del Departament d'Ensenyament. En aquest moment estem al voltant del noranta per cent.

Segon objectiu, continuar subvencionant totes les places de P3 a P5 dels centres docents públics municipals.

Tercer objectiu, subvencionar totes les places P3 a P5 dels centres privats concertats.

Quart objectiu, subvencionar totes les places de zero a tres anys dels centres públics municipals i privats. En aquest cicle, el Departament d'Ensenyament no té prevista la creació de noves places escolars de zero a tres anys, pels motius que vaig exposar a la Comissió de Política Cultural.

Un cop finalitzats tots aquests objectius, pel que fa a l'oferta de places escolars, el Departament d'Ensenyament té previst augmentar els mòduls de subvenció de les places escolars de l'educació infantil.

Setè objectiu, interrelació entre l'educació infantil i l'educació primària. Tenint en compte les característiques psicopedagògiques dels infants de tres a cinc anys, així com els beneficis contrastats de l'educació pre-escolar, considerem que l'escolarització d'aquest segon cicle de l'educació infantil s'ha de realitzar en centres d'educació primària. Per aquesta raó, el Departament d'Ensenyament ha definit el tipus bàsic d'escola d'educació primària de tres fins a dotze anys.

Vuitè. Formació del professorat. La formació del professorat és un dels eixos bàsics per a la millora de la qualitat de l'ensenyament. L'educació infantil no constitueix, naturalment, cap mena d'excepció a aquest principi. Així, s'han realitzat múltiples activitats de formació del professorat d'educació infantil. De fet, si l'il·lustre senyor diputat ho desitja, en el torn de rèplica li puc facilitar totes les que s'han portat a terme i, naturalment, en els propers anys mirarem d'incrementar encara més el nombre d'aquestes activitats.

Per acabar voldria dir que per assolir tots aquests objectius en cap moment deixarem de banda dos principis que han estat fonamentals en la política educativa del Departament d'Ensenyament. El primer, el respecte al principi d'igualtat de tots els infants, pel que fa a l'àmbit educatiu i, en segon lloc, l'atenció preferent als infants amb necessitats educatives especials i amb situació de risc.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Riera, pot fer la rèplica durant cinc minuts.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president; gràcies, també, senyor conseller. Ens posarem d'acord en la filosofia educativa, d'això no tinc cap mena de dubte, i en el punt que vostè acaba de dir, al final, o en dos punts, el de la corresponsabilització de pares i tutors en aquesta etapa, d'una manera molt especial, en totes les etapes, i alhora també en l'atenció especial als infants amb discapacitats físiques, psíquiques o sensorials o amb problemes especials que caldrà atendre d'una manera específica amb tot tipus de recursos.

Ara bé, deixi'm que insisteixi en algunes preguntes que he formulat a la primera part de la meua intervenció. Jo he dit que jo parlava al Govern i, justament, tractava de contraposar dues afirmacions del Govern de la Generalitat, no de vostè, conseller, del Govern de la Generalitat.

On és aquest Pla integral de suport a les famílies? El podem tenir? El podem examinar? Sabrem, aleshores, analitzant-lo, quan el Govern de la Generalitat, ho repeteixo, el Govern de la Generalitat construirà aquestes noves guarderies infantils. Perquè, és clar —ho repeteixo—, no es tracta de posar un segell d'una conselleria o de l'altra; es tracta de dir que hi ha hagut una afirmació política important, en un temps, a més, de compromisos, com és el mes de maig d'enguany. Sempre el mes de maig és un mes de compromisos, però aquest any encara més. Per tant, justament volem saber què decideix aquesta afirmació, i què decideix de cara al nostre futur en el món de les guarderies.

Segon. Quan el representant de la Generalitat en les converses, en aquest cas, amb el col·lectiu de Manresa diu: «en endavant aplicarem la normativa aprovada el mes d'agost de 1984». Això és una proposta assumida per tota la Conselleria? S'aplicarà així a tot arreu? Serà, en tot cas, la norma obligatòria o de compliment obligatori a tots els centres, a totes les guarderies de zero a tres? Perquè és un tema important; perquè és un tema que té relació directa amb una de les grans preocupacions dels pares: no és només tenir plaça escolar, és tenir plaça escolar pública i de qualitat. I em penso que aquest és el neguit que mou —ho repeteixo— aquest col·lectiu de pares, com mou d'altres col·lectius de pares.

Ens alegra molt el que vostè ens ha dit, que molt aviat a P-3, a P-5 hi haurà una satisfacció total de les urgències. Justament, un diputat del Grup Socialista, el diputat senyor Magí Cadevall i jo, em penso que moltes vegades vam estar demanant això a qui el va precedir en la Conselleria, demanant-li: «Si us plau, digueu-nos quan, calendari.» Per tant, de veritat, a mi m'alegra molt que això sigui així. Ara, si guem també realistes: l'aplicació del P-3 s'ha fet d'una manera a vegades molt tardana, no prou ben feta, i no ens creiem que aquest P-3, molt sovint —ho repeteixo— improvisat, i molt sovint fet amb caràcter d'urgència —«improvisat» vol dir, des del punt de vista de personal, des del punt de vista d'espai, des del punt de vista de programació educativa d'aquesta etapa educativa—, no sempre ha estat suficientment clara. De tota manera, aquest és un tema que no venia avui aquí, i no el vull treure de més a més.

Jo recordo que quan l'any passat, el 1992, va haver-hi una defensa, una plataforma per a la defensa de l'escola infantil, hi havia aquests punts que m'agradaria, en tot cas, recordar per acabar. Es parlava: primer, dotació pressupostària específica per implantar la xarxa pública del cicle zero-tres anys; segon, ampliació i planificació de l'oferta per arribar a la mateixa *ratio* de llocs públics que l'actual EGB, planificació de l'oferta d'educació infantil com a part del mapa escolar de cada poble i ciutat; tercer, la mateixa titulació per a tot el professorat de l'etapa zero-sis, el mateix nivell de la resta de l'ensenyament de primària; quart, definició de les *ratio* infants/educador-educadora que permetin establir una relació personal qualitativa, de manera que es millorin les establertes pel MEC, pel Ministeri d'Educació i Ciència.

En tot cas, em penso que, si encara avui continuen tenint sentit aquestes reivindicacions d'una plataforma, en tot cas, nosaltres ens hem de comprometre a defensar-les davant d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. El conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria dir que no pretenia defugir en la meua intervenció cap de les qüestions que s'han plantejat, ans al contrari, precisament perquè s'intentava conèixer quins eren

els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb l'educació infantil és pel que jo he procurat donar una visió de la globalitat, sense triomfalismes de dades ni insistint excessivament en la feina que s'ha fet en aquest àmbit, que és molta i al meu entendre molt positiva, la qual cosa no vol dir que no quedin mancances per cobrir.

En qualsevol cas, voldria, ara sí, centrar-me sobre algunes de les qüestions que acaba d'assenyalar l'il·lustre senyor diputat. En primer lloc, diu el senyor diputat: «Siguem realistes.» Miri, és només des del realisme que podem tractar de no crear falses expectatives, i menys encara en el tema de l'educació infantil. Senyor diputat, sap tan bé com jo que la legislació diu explícitament que, per a aquesta etapa de zero a tres anys, seran els poders públics —els poders públics en general— els que hauran de donar resposta a aquestes demandes. Per tant, no és una qüestió que afecti només ni exclusivament el Govern de la Generalitat, ni el Govern de la Generalitat pretén traspasar-lo exclusivament a ningú. El que intenta és que, entre tots, entre totes les institucions involucrades en aquest procés, es pugui donar progressivament una resposta positiva a aquesta demanda —que existeix, certament— en la societat.

Però quan diem que l'aplicació dels P-3 ha estat tardana, jo diria que aquesta és una afirmació com a mínim agosarada; almenys, agosarada en aquella cronologia que preveu la mateixa Llei, que és que fins a l'any 2000, com a mínim... Si nosaltres podem garantir que en el curs 95-96 tot el P-3 públic estigui ofertat per l'Administració, haurem arribat bastant anticipadament als terminis previstos per la legislació. No crec que l'adjectiu adequat a aquest supòsit sigui, precisament, el de «tardana».

En qualsevol cas, voldria insistir una vegada més que ni ell —ni el senyor Riera— ni cap altre diputat em sembla que poden trobar contradiccions entre allò que es preveu al Pla de suport de la família i les afirmacions que jo vaig fer a la Comissió de Política Cultural i sobre les quals m'agradaria tornar a insistir de nou. Jo vaig dir: «Escolti'm, nosaltres no preveiem que d'aquí a l'any 2000 el Departament pugui construir noves llars d'infants, i haurem de trobar altres mecanismes per donar resposta, d'aquí fins a llavors, a la demanda existent.» I vaig donar unes dades sobre les quals m'agradaria insistir novament: les subvencions que el Departament d'Ensenyament ha fet als centres de titularitat municipal han passat de 105 milions l'any 89 a 499,6 l'any 93, l'any que som. I en relació amb les subvencions que el Departament ha fet als centres privats d'aquesta etapa, han passat dels 139,4 milions l'any 1989 als 283,7 d'enguany, de l'any 1993.

Deia a la Comissió de Política Cultural —i ho torno a dir ara aquí— que el nostre objectiu serà incrementar fins on sigui possible aquestes línies de subvencions. També voldria remarcar una altra qüestió: els centres que té el Departament, de titularitat pròpia, l'any 89, per a despeses de funcionament tenien un pressupost de 319 milions de pessetes i per a despeses de personal 904 milions de pessetes. L'any 93 aquests costos, per les millores que s'han introduït en

aquests centres, rebuts en gairebé la totalitat dels casos en unes condicions molt precàries, ha estat de 581 milions de pessetes per a despeses de funcionament i de 1.426 milions de pessetes per a despeses de personal. L'increment, per tant, ha estat significatiu i notable, i en qualsevol cas jo insisteixo que veig difícil que el Departament d'Ensenyament —el Departament d'Ensenyament, que és del qual jo he de parlar i parlo— pugui construir o dedicar recursos econòmics a la construcció de noves llars d'infants. Que no se'm digui després que és el conseller qui ha generat falses expectatives; que quedi clar que la nostra prioritat en aquest moment, la que la llei ens atribueix i la que, a més a més, hem d'exercir necessàriament, és: primer, aplicar en tots els seus termes la reforma i l'increment que això representa de l'escolarització obligatòria durant uns cursos més; en segon lloc, l'educació especial i, en tercer lloc, els ensenyaments artístics i musicals, sobre els quals tenim també molta feina a fer.

Aquestes són les nostres prioritats i, a més a més, són les principals responsabilitats que ens atribueix la legislació vigent, i són a les que dedicarem prioritàriament el nostre esforç. Governar vol dir això: fixar prioritats i fixar-les d'acord amb les responsabilitats que la llei ens atribueix. En matèria d'educació infantil, aquesta responsabilitat la tenim compartida amb altres administracions; farem tot el possible per ajudar aquelles administracions que tinguin la iniciativa, el coratge i, en definitiva, facin també un esforç per donar resposta anticipada a aquest problema. Mirarem d'ajudar-los fins on sigui possible, aquest és el meu compromís i, en definitiva, és el compromís del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa

Passem al punt 14, interpellació sobre la política educativa, presentada per la diputada senyora Dolors Torrent i el diputat senyor Magí Cadevall, que és el que sembla que l'exposarà. Té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller d'Ensenyament, en aquesta interpellació jo voldria expressar una preocupació del Grup Socialista, però em sembla que també d'una part important de la comunitat educativa i dels ciutadans. I voldria dir que no fem això a la lleugera; ho fem al final del curs 92-93, després de sis mesos d'actuació del nou conseller i quan ens sembla que existeixen elements tant per jutjar l'actuació feta com per tenir una idea dels projectes de la Conselleria, sigui a través de la compareixença a la Comissió de Cultura —a la qual s'ha alludit en la interpellació que ha presentat el sempre massa amable amic Ignasi Riera—, sigui també a través d'elements importants, com em sembla el seu discurs davant del Consell Escolar de Catalu-

nya, que és l'òrgan més important de representació escolar de Catalunya.

Jo voldria, també, agrair el tracte amable del senyor conseller en totes les trobades que hem tingut i la seva intenció manifestada d'arribar a acords, però voldria expressar una dificultat, que és que em temo que fins ara les seves actuacions i els projectes que ha manifestat, em temo que més aviat amplien que no pas disminueixen la distància que existia entre el nostre Grup i l'actuació de la Conselleria d'Ensenyament.

Voldria dividir-ho en dues parts: balanç d'actuació i, una mica, projectes que m'ha semblat detectar. Quant al balanç d'actuació, jo penso que hi ha una aparent intenció de racionalitzar la gestió, però que em temo que en la pràctica això suposa una disminució de les condicions per a un bon funcionament de l'ensenyament públic. I en donaré uns quants exemples.

En primer lloc, a l'educació infantil. A les escoles-llar, que és un tema que potser no hi vull incidir gaire perquè ja s'ha tractat, hi ha un increment de la demanda social; hi ha l'accés de més dones al treball –cosa que és positiva– i, en canvi, em sembla que la resposta del senyor conseller en aquest tema, de dir «no podem, no ho farem fins al 2000», em sembla que és una mica insatisfactòria. El senyor conseller ha dit: «Això és qüestió de l'Administració pública» –bé, anem a pams– «o dels poders públics», ha dit, no? La LOGSE diu que les administracions educatives –que en aquest cas és el Departament d'Ensenyament– poden fer i han de fer convenis amb les administracions locals. Per tant hi ha, podríem dir, una responsabilitat basada en un conveni que només és possible si és un conveni just. I en dir «just» no vull dir un conveni «agarrat», sinó que vull dir «just» en el sentit de «amb equitat, generós».

Llavors, si el senyor conseller diu: «Jo, fins al 2000, no puc obrir més escoles i traspasso aquesta responsabilitat als ajuntaments», jo dic: pensa el senyor conseller que, amb els convenis actuals, està incentivant els ajuntaments a obrir noves escoles-bressol? Perquè vostè, senyor conseller, ens ha parlat que ha incrementat proporcionalment més la subvenció als municipis que a la privada, però en quina situació estem, senyor conseller? El senyor Albinyà ho va dir claríssimament en la compareixença, que és que a l'escola privada vostès estan subvencionant la meitat de la despesa calculada, mentre que en els municipis, vostès –segons diuen– estan subvencionant una tercera part de la despesa calculada, que és una tercera part de la despesa calculada per vostès, però mai una tercera part de la despesa real, que pot oscil·lar entre un 8% de la despesa real a l'Ajuntament de Barcelona fins a un 12% a d'altres ajuntaments, o un 20% en uns altres, però que dubto que mai arribi realment a un 33%. Bé, jo li pregunto: vostè pensa que els ajuntaments incrementaran l'oferta?

L'altre tema, les aules de tres anys. Diu: «Bé, fins a l'any 2000 tenim temps...» Home, quant a l'aplicació de la LOGSE, sí, però és que suposo que el senyor Riera o jo mateix, quan ens hem referit a aquest tema, ens referíem a la prome-

sa que havia fet el senyor Laporte de fer-ho en quatre anys. I aquests quatre anys han passat; han passat amb escreix i no tenim aules de tres anys a totes les escoles. Però el més angoixant no és només que, per exemple, a Barcelona estan molt desigualment repartides per barris, sinó que arreu de Catalunya no se sap amb quin criteri. Perquè que s'hagi obert l'aula de tres anys o no no depèn gairebé mai d'un estudi de la demanda social, sinó que depèn que s'hagin fet amb retard o no les obres d'adequació, depèn que s'hagi eliminat o no una aula de quatre anys, la qual cosa facilita la instal·lació d'una aula de tres anys, etcètera.

Passem a altres temes. L'increment del nombre d'alumnes per aula, l'increment de la *ratio*. Això és una cosa que no beneficia la qualitat de l'ensenyament i em temo, senyor conseller, que s'està produint a tot arreu, a tots els nivells d'ensenyament. No ha contestat la pregunta del senyor Riera de si realment s'incrementarien –jo encara no ho sé segur– en les escoles-bressol de la Generalitat, per dir... Perquè, és clar, demà tinc entès que membres del FPAC vénen a la Conselleria a entregar-li unes peticions i, realment, el que volen aquests senyors no és saber la filosofia del seu Departament –amb la qual es pot coincidir fàcilment–: el que volen saber és si tindran aquestes places escolars o no les tindran.

Bé, doncs, respecte a l'educació infantil, un dels temes que encara no sabem és si solucionaran el problema augmentant el nombre d'alumnes per aula, cosa molt delicada. En el cas de l'aula de tres anys ho sabem segur, ja, pel butlletí oficial. És a dir, en anys anteriors, l'aula de tres anys tenia com a màxim vint alumnes, ara es treu aquesta clàusula i tenen ordre de matricular-ne fins a vint-i-cinc. Algun centre, senyor conseller, ha considerat tan greu aquest tema que han dit que practicarien la desobediència civil; és a dir, que es limitarien a parar la matrícula a vint. Jo no sé si ho faran o no, i no m'atreveixo a aprovar-ho, senyor conseller, només ho dic com a mostra de la gravetat de la situació, perquè penso que això és una mica trencar els motllos, trencar un model.

Aula de tres anys a l'escola primària? Sí, senyor conseller, tots d'acord: aula de tres anys a les escoles de primària, i no a les escoles bressol; però atenció, en quines condicions? Amb més de vint alumnes per classe?, potser no valia la pena, senyor conseller.

Un altre tema: les despeses de funcionament. Potser se'ns ha pogut dir de dir: «no, si no és que donem menys despeses, és que ho comptem d'una altra manera, és que fem un tant per alumne». Bé, miri, comptin-ho com vulguin, però la mateixa Administració, a la mesa sectorial, davant dels sindicats, ha reconegut que de mitjana es donava un tres per cent menys de subvenció als centres. En el cas dels centres de batxillerat, gravíssim, perquè tenen una autonomia financera i administren moltes despeses.

Jo pregunto, com que la llum puja, com que el gas puja, si tenen un tres per cent menys, en què acabaran gastant menys, senyor conseller? Acabaran gastant menys en les despeses pedagògiques. Al final no arribarà, per exemple, per a la biblioteca.

Equipament i mobiliari: és insuficient, és que ja ho vam dir quan es van fer els pressupostos, encara que en aquell moment la responsabilitat no era seva, ho comprenc. Vam dir: si, pràcticament ha desaparegut la partida de mobiliari i equipament, doncs, és clar, d'on sortirà? Li donaré un exemple, perquè jo no vinc, senyor conseller, a parlar de filosofia, sinó a parlar de coses molt concretes. Un institut de mil alumnes rep cinc-centes mil pessetes per a equipament i mobiliari —és a dir, no rep les pessetes, fa les peticions i li envien el material, no?— això suposa exactament cinc-centes pessetes per alumne d'equipament. Vostè creu que això permet nous equipaments o, purament, el manteniment? Els que enviem nois als instituts públics sabem que la quota que paguem a l'associació de pares és molt superior a aquestes cinc-centes pessetes que el Departament d'Ensenyament dona per alumne per a equipament i mobiliari de centres.

Un altre tema: la disminució de grups. Vejam, aquí tots entendrem que vulgui ser —com he dit abans— racional o gestionar bé l'Administració, i és evident que en alguns casos s'hauran de reduir grups en algunes escoles. Ara bé, la primera cosa que passa, el desconcert que hem detectat en els centres, és que no saben amb quin criteri s'eliminen grups a les diferents escoles. I la segona qüestió és que hi ha casos en què aquesta reducció que realment es fa i se'ls obliga a fer no sembla justificada. Per exemple, al Baix Llobregat hem detectat un cas on es passa de tres a dues línies i el resultat és tenir trenta-cinc alumnes per aula, un nombre d'alumnes que realment no està homologat per la LOGSE —sigui legalment vigent o no— i no és la nova tendència. Per tant, reduir grups per arribar a aquestes proporcions no sembla pedagògicament adequat.

Bé, volia parlar d'altres temes, per exemple, de la manca de places a les oposicions d'enguany, que són inferiors a les previstes i que no van fer el 92. I, per acabar, jo em voldria referir una mica, encara que sigui molt breu, en tot cas ho faré en la segona rèplica, és que això no és només falta de diners, encara que hi pot haver falta de diners, perquè al mateix temps, on hi ha —podríem dir— aquest escatimar coses a l'escola pública, realment hi ha un tracte de favor a l'escola privada. Nosaltres, senyor conseller, no volem portar l'escola privada a cap situació de pèrdua, l'únic que demanem és conservar l'equilibri existent. Llavors ens sembla que les seves actuacions no es mantenen ni tan sols en la línia dels consellers anteriors, que nosaltres ja consideràvem una mica esbiaixades a favor de l'escola privada, sinó que considerem que realment és en l'aspecte en què els seus programes són més rupturistes. Amb l'excusa de competitivitat, de la llibertat d'opció, penso que vol trencar l'equilibri existent a favor de l'escola privada. Llavors no entenem la disminució dels recursos a les escoles públiques mentre està anunciant un increment de recursos a la privada; per exemple, en què?, en part ja ho ha dit vostè mateix: analogia retributiva —deia en el seu discurs del Consell Escolar— a l'etapa zero-tres anys, la qual cosa significa clarament incrementar els mòduls de subvenció a les guarderies o a les escoles llar privades.

Segon: estendre les subvencions tres-sis anys, que és una etapa no obligatòria i que tampoc portarà a la gratuïtat d'aquests centres privats de parvulari.

I, finalment, van tan lluny les seves pretensions que sembla que en aquest discurs demanava fins i tot la modificació de la LODE per al finançament dels centres concertats i per a la selecció de professorat, suposo que negant l'actual paper dels consells escolars en la selecció del professorat dels centres concertats, quan sap que hi ha, fins i tot, mesures: per exemple, unes comissions de conciliació quan aquestes comissions no arriben a un acord.

Per tant, permeti'm, senyor conseller, que amb tot el respecte, li expressi la meva preocupació; és a dir, agraim la seva amabilitat, agraim les seves ofertes de diàleg, però em temo que la distància —podríem dir— política ha augmentat i no disminuït durant el seu mandat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller d'Ensenyament, senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, he de confessar la meva sorpresa perquè davant d'un títol tan important com «quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre política educativa», de fet, la intervenció del senyor Magí Cadevall més aviat hauria estat la suma d'algunes preguntes orals, més que no pas la d'una interpellació, cosa que, en realitat, lamento. En qualsevol cas, li vull agrair el reconeixement i l'amabilitat amb què ha intentat sempre recollir les seves qüestions, les qüestions que ha plantejat ell o el seu Grup polític i, naturalment, manifestar una vegada més que aquesta és la meva disposició per ara i en el futur.

En qualsevol cas, la seva apreciació del distanciament em sembla tan legítima com respectable, però em sembla, també, igualment molt poc fonamentada. En això sí que voldria ja anticipar-li que no crec que siguin tan llunyanes les nostres posicions, però potser sí que haurem d'insistir una mica més en el diàleg i, alhora, intentar conèixer millor els temes abans de fer segons quina mena d'afirmacions.

Jo havia preparat una intervenció, lògicament, en la línia de definir quina és la política educativa que pensem portar a terme en aquests pròxims anys, en qualsevol cas, renuncio a fer aquesta intervenció, intentaré tractar alguns dels temes plantejats ara mateix pel senyor Magí Cadevall i, en definitiva, si el seu interès fos conèixer aquests criteris generals, doncs ho podríem fer en el torn de rèplica o sempre que ell vulgui.

En primer lloc, el senyor Magí Cadevall s'ha referit al tema de les llars d'infants. De fet, sembla un tema reiteratiu i que suscita una gran passió per part de tothom, lògicament també per part del Departament i del seu conseller. A veure, voldria aclarir en primer lloc que, efectivament, el plantejament amb què el Departament d'Ensenyament distribueix les aportacions als centres d'ensenyament públic i als centres d'ensenyament privat, és a terços, en el públic, i a mei-

tats, en el privat. Lògicament, en el cas dels centres públics és un terç els pares, un terç l'ajuntament i un terç el Departament d'Ensenyament; en el cas dels centres privats els pares han d'assumir el 50%. I és d'aquí que, en tot cas, la meua distinció que, naturalment, els que van a un centre públic, els pares han de pagar menys que no els que van a un centre privat, que han de pagar la meitat i no la tercera part.

En relació amb un tema que s'ha assenyalat avui. Miri, el tema dels mòduls que atribueix al Departament. Aquest tema, que ja es va plantejar en la Comissió de Política Cultural, a mi llavors em va semblar que era un deure de cortesia per part meua no insistir a clarificar excessivament aquest tema, però, és clar, em sembla que finalment ho haurem de fer. Miri, el Departament ha d'actuar amb uns mòduls que siguin homologables per a tothom, i naturalment... Vostè té raó quan diu: «és que aquest terç, en realitat no es correspon al terç dels costos en el cas, per exemple, de l'Ajuntament de Barcelona»; té tota la raó, però nosaltres, com a Departament, hem d'actuar amb uns mòduls que siguin aplicables homogèniament a tots els centres de titularitat pública. Naturalment, si un ajuntament vol anar més enllà en aquest esforç econòmic i vol assumir pel seu compte i risc uns altres costos, ho trobo legítim, respectable, lloable i avui —com ja vaig dir a la Comissió de Política Cultural—, naturalment, jo no puc sinó expressar el meu reconeixement per aquest interès que puguin tenir altres administracions i en aquest cas concret l'Ajuntament de Barcelona. Em sembla un esforç meritori —ho vaig dir llavors i ho torno a dir ara—, però també vostè ha de comprendre, i han de comprendre, em sembla, totes les persones que coneguin mínimament l'Administració que els mòduls no poden ser diferents segons de quin ajuntament estiguem parlant, perquè això ens portaria a una situació de greuge comparatiu, i, en qualsevol cas, el Departament considera que no és així com ha de considerar els criteris a l'hora d'establir i de fixar les subvencions.

Ha parlat del tema de les despeses de funcionament dels centres. Miri, jo li puc facilitar quan vulgui les dades. No les tinc aquí, però en qualsevol cas li puc dir ara de memòria que, en el capítol de despeses de funcionament, el pressupost del Departament d'Ensenyament ha estat incrementat enguany en relació amb l'any passat. I això no treu que aquest increment hagi estat insuficient per al que hauria estat la voluntat del Departament, però no hi ha hagut en aquest sentit minoració, llevat que es vulgui fer la ficció —llevat que es vulgui fer la ficció— de dir: és que ha minorat, perquè de fet no ha crescut allò que hauríem volgut, però, objectivament —objectivament—, aquesta partida ha estat incrementada en un dos coma ics per cent en relació amb l'any passat. I aquesta partida, en els darrers deu anys, ha estat una de les que ha tingut un increment més espectacular de totes les parts del pressupost del Departament d'Ensenyament.

Per un altre costat, també jo el convido que faci una reflexió. És a dir, si tot ho plantejem en funció de si ha crescut una mica més o una mica menys, em sembla que també

ens estem equivocant. Considerem, en canvi, si és o no és suficient el que reben els centres per garantir el seu funcionament; no si és la quantitat òptima, els òptims mai no els assolirem, però en canvi sí que hauríem de fer un esforç per veure si aquestes quantitats resulten o no resulten suficients per garantir el bon funcionament dels centres.

Una altra qüestió que ha plantejat diu: «Enguany, a les convocatòries d'oposicions han sortit poques places i l'any passat no se'n van fer.» Vostè sap tan bé com jo per quines causes l'any passat no se'n van fer, i en tot cas, el que constituïa una preocupació de tothom —també del seu Grup polític— era intentar propiciar i assegurar que enguany es fes aquesta convocatòria, i s'ha fet, i s'ha fet amb un gran esforç del nou equip del Departament d'Ensenyament. I en tot cas es convoquen més places de les que en principi serien estrictament imprescindibles, que podríem situar al voltant de les 1.700, 1.800 places, se'n convoquen més de 2.400. I, a més a més, aquesta convocatòria d'oposicions s'ha fet de manera que s'ha evitat que es poguessin presentar recursos, i aquest em sembla que també és un guany important.

Finalment, a mi em causa una certa inquietud i una certa preocupació que pugui creure que el conseller d'Ensenyament vol fer una mena de política discriminatòria de la pública en relació amb la privada. Penso que en aquest sentit no..., aquesta afirmació no es pot sostenir amb dades a la mà, ni menys encara analitzant els pressupostos de la Generalitat. I, cregui'm, em sap greu que s'enceti aquesta dinàmica. Com a responsable del Departament d'Ensenyament, jo he de procurar que funcioni bé tot l'ensenyament, i, en definitiva, he de procurar, també, que s'apliqui correctament la legislació.

De fet, la meua inquietud i la meua sorpresa s'incrementa quan un dels temes que li serveixen per fer aquesta afirmació és, precisament, que plantegi, en el meu discurs al Consell Escolar de Catalunya, el fet de l'analogia retributiva. Vostè sap tan bé com jo que, a aquest supòsit, hi estem obligats i que nosaltres, igualment que el Ministeri d'Educació i Ciència, tenim un compromís perquè aquesta analogia retributiva es pugui establir en relació amb les retribucions bàsiques, amb un calendari que va ser signat amb els sindicats, tant per part del MEC com també per part del Departament d'Ensenyament en el seu moment; suposo que vostè no ignora aquesta posició del Ministeri. I, naturalment, en relació amb la modificació de la LODE, nosaltres pensem que a la LODE en aquest moment hi ha alguns aspectes concrets —concrets— que caldria revisar, i perquè ho pensem és pel que impulsarem aquesta revisió, que, fins i tot, jo li diria que vostè deu conèixer que en alguns aspectes el Partit Socialista també ha assumit com a propis dels que el conseller d'Ensenyament havia anunciat en aquella intervenció. En qualsevol cas, en podem parlar, ara o sempre que vostè vulgui.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, honorable conseller. Pot fer la rèplica el senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies, senyor president. Bé, el senyor conseller ha dit que potser la meua interpellació es podia considerar una suma de preguntes. Bé, jo no considero que les meves intervencions, doncs, mereixin alabances o, diguem-ne, compleixin tots els requisits que haurien de complir; cada persona fa el que pot, i jo, el que he intentat fer, senyor conseller, és expressar els problemes que són, em sembla, principals, que són cabdals, que preocupen el professorat i la comunitat educativa, i potser està estranyat d'això de l'educació infantil, però és que demà li presentaran els papers a la Conselleria, no?

Segon. També hi ha un problema del Reglament del Parlament i l'aplicació que en facin els òrgans corresponents del Parlament. Miri, jo, senyor conseller, li puc dir que nosaltres, aquest any, hem presentat una interpellació que es titulava: «Quins són els propòsits de capteniment sobre el finançament dels centres municipals?», i va ser refusat per la majoria, i se'ns va dir que això havia de ser una pregunta. Naturalment, a continuació, senyor conseller, hem formulat una interpellació: «Quins són els propòsits de capteniment sobre la col·laboració institucional?» Per què? Perquè, vostè creu, realment, que el tema de finançament de les escoles municipals pot ser tractat amb una sola pregunta?, amb una sola pregunta oral de cinc minuts? En tot cas, haurem de fer vint preguntes, no?, i fingir, sumant vint preguntes –o potser només deu–, que fem una interpellació a l'hora de fer preguntes. Per tant, de vegades és el motiu aquest, senyor conseller, encara que insisteixo que jo he tractat d'expressar no tots els temes, que és impossible en deu minuts, però els que preocupen més en aquest moment la comunitat educativa.

Sobre el diàleg, bé, jo m'alegraria, doncs...

El Sr. PRESIDENT: No traslladi al senyor conseller qüestions que són de la Mesa, eh?, com és la consideració de si és una pregunta o una interpellació.

El Sr. CADEVALL: Agraeixo el seu avís, senyor president, i li explico que ho feia només perquè, contestant la seva intervenció, volia explicar la causa psicològica de l'orientació de la meua explicació.

Bé, a mi m'agradaria, doncs, que existís aquest diàleg. Ara, vejam, penso que hi ha dificultats. Per exemple, diu: «Bé, el problema o la causa que donem menys subvenció a les escoles bressol municipals que a les privades és que, com que l'Ajuntament ja paga alguna cosa, els pares han de pagar menys.» Però, miri, senyor conseller, és que aquí hi ha una diferència: és que nosaltres pensem que l'escola pública no només ha de tenir una qualitat, sinó que ha de tenir un sentit igualitari de donar igualtat d'oportunitats, i pensem que, per això..., vull dir que molt bé que ha d'existir una escola privada, hi estem totalment d'acord, però que una de les funcions de la xarxa pública és donar igualtat d'oportunitats, i això només ho pot fer abaratint els preus, i, si realment vostè, senyor conseller, no dona més subvenció, els ajuntaments hauran de tancar les escoles bressol municipals o hauran d'incrementar els preus, i s'hauran de convertir, en el fons, en escoles privades. I llavors vostè els acabarà, suposo, quan hagin apujat molt les quotes, donant la meitat de

les despeses teòriques... Per tant, aquesta és una diferència, i és una diferència de concepció.

Vejam, sobre el funcionament. Miri, senyor conseller, el que importa –ara no cal revisar els pressupostos–, el que importa és l'execució dels pressupostos. Vostè sap que, de vegades, per exemple, en el tema dels concerts escolars, hi ha hagut no milions, sinó ben bé desenes de milions de..., vejam si ho dic bé: 50.000 milions pugen les subvencions de concerts educatius..., per tant, no estava parlant de desenes, sinó de molta més, segurament, diferència entre el pressupost i la seva execució. I nosaltres hem constatat, parlant personalment amb el director, senyor conseller, que m'ha ensenyat els números de l'any passat i els números d'aquest any, que escoles amb el mateix nombre d'alumnes tenen inferior subvenció. Per tant, bé, aquest dos i mig més no sé on l'han destinat.

Bé, sobre les escoles bressol –potser ens hi hem centrat molt–, jo penso que hi ha una diferència de filosofia; potser avui ha rectificat una mica i ha parlat de la importància educativa, però és que en aquella compareixença, senyor conseller, tant una diputada de Convergència com una directora general del seu Departament van venir a dir que sobretot era la segona etapa, tres-sis anys, que tenia una importància educativa, que l'etapa zero-tres anys no tenia importància educativa i que més que obrir noves places calia arbitrar altres sistemes paral·lels, com ara, doncs, cangurs, com ara permisos laborals, etcètera. I ens sembla que això impedeix el progrés de l'accés de la dona al treball i minusvalora el valor educatiu.

I, finalment, sobre la importància d'aquesta interpretació de l'escola pública... Bé, hi ha un petit detall del que ha dit sobre els zero-tres anys; potser hi ha una errata en el text que ens va repartir del seu discurs, però és que diu: «Ens proposem avançar cap a l'analogia retributiva del professorat dels centres que ofereixen escolarització als nens de menys de tres anys.» Per tant, aquí, com que no hi ha pagament delegat ni hi ha res, el que significa, si vostès pensen en una analogia retributiva del professorat, és que computaran més despeses de professorat i, per tant, que incrementaran –com, d'altra banda, ja ha dit que pensava fer– la subvenció.

I, finalment, per acabar, sobre la importància, podríem dir, d'aquesta diferència o no, vostè va dir en aquest discurs –que em sembla important, i l'òrgan a qui el va dirigir també és important: el Consell Escolar de Catalunya– que «per establir plenament aquest model, pensem que cal revisar algunes normatives d'abast estatal que perjudicarien l'escola privada; en primer lloc, entenem que cal elaborar una proposta de modificació de la LODE...»; si és només pel problema dels directors fóra una cosa, però hi ha també el del concert educatiu, la selecció de professorat, com diu a continuació, no? I, a continuació, vostè diu: «Del resultat de les properes eleccions generals, en dependrà la possibilitat de la reforma d'aquest marc estatal que la pràctica aconsella revisar.» Per tant, senyor conseller, podríem dir, vostè considerava, en aquell moment de pre-campanya, que la distància

era suficientment gran com perquè només un canvi substancial, segurament, en el panorama electoral permetés una empresa tan important com reformar dues lleis orgàniques com són no només la LODE, sinó també, senyor conseller..., en el seu discurs diu la LOGSE, que no fa pas tant de temps que els seus companys a Madrid van aprovar i li van donar suport.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. El conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a veure, en primer lloc, senyor Cadevall, vull dir, no em faci dir a mi el que jo no he dit. Jo deia, òbviament, que del resultat de les eleccions generals i del seu resultat i de l'escenari polític que en resultés seria més fàcil o no tan fàcil la solució de la revisió de determinats temes previstos a la LODE i a la LOGSE. Miri, vostè ha fet bé de recordar que els meus companys en el Congrés de Diputats van votar a favor de la LOGSE, i crec que van fer bé en el moment que es va plantejar; però no hi ha cap veritat que sigui eterna —i, això, vostè també ho sap— i determinades previsions que hi ha a la LODE i d'altres que hi ha a la LOGSE, ara que ja portem uns certs anys d'experiència i que en la pràctica s'ha vist que no funcionen, em sembla que el més aconsellable és que es revisin i que per això no hi ha d'haver cap mena de recança, ni per part del seu partit i dels seus companys a Madrid ni per part del meu partit i dels meus companys a Madrid. Em sembla que això és clar i és natural.

I, escolti'm, llavors i ara penso que tant la LODE com la LOGSE tenen aspectes molt i molt positius, i en un acte, també actuant com a conseller, no fa gaires dies, vaig insistir una vegada més que el nostre propòsit, al marge que es puguin o no revisar aquests aspectes concrets i puntuals, que no són tampoc els més nombrosos —en la seva globalitat, nosaltres continuem assumint els criteris i els principis de la LODE i de la LOGSE—, malgrat que aquests aspectes no es poguessin revisar, el nostre compromís era que la LODE i la LOGSE es poguessin aplicar íntegrament a tot el territori de Catalunya en els terminis previstos.

Per tant, escolti'm, jo continuo pensant que l'estructura de direcció dels centres docents públics no ha funcionat, i no ha funcionat ni en la intensitat ni en la dimensió que els legisladors volien quan van aprovar la Llei. I, per tant, em sembla lògic que puguem plantejar amb tota naturalitat que cal revisar aquests temes. I vostè sap tan bé com jo que, pocs dies després de la meua intervenció al Consell Escolar de Catalunya i que es fes pública aquesta posició, la Comissió de Cultura i Educació del seu partit va assumir també com a pròpia la necessitat de modificar l'estructura de direcció dels centres docents.

Per tant, escolti'm, no em faci dir a mi el que jo no vaig dir. L'únic que vaig dir és el que està escrit, sortosament, i en aquest cas no hi havia errors tipogràfics com el que m'imagino que és imputable a aquesta afirmació, que hauré de revisar en el text, en tot cas, que vaig utilitzar en aquella

sessió, o en la transcripció mecanogràfica, però, òbviament, jo no vaig parlar en cap moment de l'analogia retributiva en el professorat de zero a tres anys; en cap moment no vaig parlar d'això. Estava parlant de l'analogia retributiva en el professorat dels centres públics concertats de tres fins a setze anys. Si en aquest text figurés així, en tot cas és un error de transcripció, que m'agradaria comprovar, fins i tot, si en l'enregistrament realment aquest error es va produir o no. En qualsevol cas, que quedi clar que aquell era el nostre posicionament.

Una altra qüestió. Miri, em diu: «el pressupost i l'aplicació del pressupost». Fem-ho com vulgui: mirem el pressupost preventiu o mirem el pressupost liquidat; el que vulgui. Aquesta afirmació que el Departament té un tracte discriminatori de la pública en relació amb la privada no es pot sostenir, ni amb el pressupost preventiu ni amb el pressupost liquidat; és així de clar. És una qüestió rotundament demostrable, i a vostè li hauria de constar per molts i molts motius. Una altra qüestió, ben diferent d'aquesta, és que nosaltres plantejem la necessitat que la LODE es revisi també en el tema del finançament dels centres privats concertats, perquè els mòduls establerts no són suficients per garantir la continuïtat de l'escola privada concertada. Al nostre entendre, això és així, i vostè sap perfectament quins són els conceptes no previstos en els mòduls que s'apliquen. Una altra cosa ben diferent seria que els seus companys de partit a Madrid, o nosaltres, o totes les forces polítiques, ens plantegéssim revisar tant la LODE com la LOGSE en aquest sentit, i dir: «escolti'm, d'això de la llibertat d'opció, oblidem-nos-en; serà una llibertat condicionada», o bé que ens plantegéssim modificar la Constitució. Em sembla que no és el seu propòsit; almenys, li asseguro que no és el meu, però, com a mínim, no mantinguem ficcions creient que els mòduls de finançament de la privada concertada són suficients per garantir la continuïtat d'aquests centres. No són escandalosament insuficients, però tampoc són suficients per garantir la continuïtat d'aquesta llibertat d'opció. I això em sembla que és descriure una realitat objectiva. No significa que el conseller es posi en favor de l'escola privada; assenyalo simplement una limitació real, que existeix.

Res més, res més. En l'atenció que el Departament dedica a l'escola pública, i el convido que fem l'anàlisi del pressupost, i tant me fa —hi insisteixo— el previst com el liquidat, vostè veurà i s'adonarà que aquesta afirmació que pretén atribuir al conseller d'Ensenyament una preferència per la privada en relació amb la pública no té cap mena de fonament. I, en tot cas, no penso emprendre actuacions que li puguin permetre fer una afirmació d'aquesta mena de naturalesa.

Lamento que el meu comentari sobre la naturalesa de la seva interpellació hagi suscitat aquest debat. Entenc el plantejament que vostè em deia, però jo en qualsevol cas només em referia que una interpellació que s'anuncia com «quins són els propòsits de capteniment de la política educativa del Govern» permetia esperar una altra intervenció. Simplement volia dir això, vostè té el dret, naturalment legítim, de fer

tantes preguntes com vulgui o de convertir una interpellació sobre política educativa en temes concrets perquè els consideri més prioritaris.

He intentat donar-li resposta, precisament, a aquests temes renunciant al meu discurs, precisament, en atenció al seu desig.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els centres d'ensenyament concertats

Passem al punt 20: interpellació sobre els centres d'ensenyament concertats, presentada pel diputat senyor Roc Fuentes, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, em sembla que és evident l'interès de molts diputats d'aquesta cambra —jo diria que tots— per les qüestions de l'ensenyament que fa que aquesta tarda tinguem tres interpellacions encara que tocant aspectes diferents sobre aquests temes.

Bé, aquí s'han tocat ja una mica, fins i tot, algun dels aspectes que jo he de tocar. S'ha començat parlant de coincidències filosòfiques; jo he de dir que hi pot haver coincidències en aspectes bàsics, sobretot perquè són aspectes que estan recollits clarament en la Constitució; és a dir, tant el dret fonamental a l'educació com també naturalment el dret dels pares i l'obligació dels poders públics al servei de l'educació, per tant, de dotar-se dels mitjans adients; podríem continuar aquest debat sobre l'escola pública i l'escola privada, sobre els diferents accents, però crec que en qualsevol cas sí que hi ha una coincidència a considerar que l'escola pública és un instrument bàsic; l'escola privada, uns la considerarem —com nosaltres— un instrument complementari, però que en qualsevol cas escola pública i escola privada concertada han d'anar a complir aquesta finalitat constitucional, aquesta finalitat que recull la LODE i que recull la LOGSE sense perjudici que després puguem parlar de si hem de demanar, o no, determinades modificacions, d'anar a aconseguir un ensenyament de qualitat, un ensenyament gratuït, un ensenyament que tendeixi a valorar els ciutadans, a desenvolupar totes les seves potencialitats, en definitiva, a aconseguir que es puguin enfrontar als requeriments de la vida social, econòmica, política de tot ordre el dia de demà en les millors condicions possibles.

Per tant, jo crec que no és un problema de concepció filosòfica, és ni més ni menys —i el senyor conseller ho ha dit abans— de veure quines són les prioritats; com s'apliquen aquestes prioritats; on es posa, o no, l'accent, i, sobretot —i sobretot—, quines són les actuacions que s'emprenen en un àmbit determinat. I nosaltres plantejem i demanem la política del Govern, per tant, els propòsits de capteniment en relació amb els centres concertats, per tant, els centres privats que tenen aquests requisits.

Per què ho fem, això? Ho fem perquè considerem que, certament, són molt importants per aconseguir tots aquests objectius d'ensenyament, els centres concertats; que la legislació, la LODE, ja comença exigint que han de complir tot un seguit de requisits; marca, per tant, que els poders públics han d'exigir aquests requisits als centres concertats i, alhora —i alhora, també—, s'han d'establir uns mecanismes d'inspecció, d'intervenció i de sanció, si s'escau, precisament perquè els centres concertats compleixin aquests objectius —i tot això, naturalment, amb independència que puguem o no considerar que la LODE s'ha de modificar en determinats aspectes—, caldria veure quins. Nosaltres pensem que, en tot cas, per millorar la qualitat de l'ensenyament, sens dubte, per refermar el principi de gratuïtat, sens dubte també, per aconseguir que tots aquests objectius que estan a la LOGSE amb caràcter general es puguin complir millor. Però, avui per avui, mentre no hi hagi aquestes modificacions, el que cal, el que hem de fer tots i, naturalment, els poders públics i la Generalitat de Catalunya en primer lloc, és establir els mecanismes adients perquè es compleixi el que diu la LODE, es compleixi el que diu el mateix Decret de 23 de febrer, que estableix tots els requisits que, ja molt més detallats, s'han de complir, precisament per als concerts.

Però, jo crec que tot això ho hem de fer —i d'aquí que ho demanem a la Conselleria— tenint en compte la situació concreta en què es troben molts centres concertats. I aquesta situació de molts centres concertats, que ha donat lloc a moltes denúncies, però que jo diria que hi ha molts casos en què no es produeixen les denúncies perquè hi ha determinades pressions, socials fins i tot, en relació amb els mestres, en relació amb els pares, en relació amb els alumnes, que fan difícil, a vegades, fins i tot tirar endavant aquestes denúncies; és a dir, que els centres concertats incompleixen..., en molts casos, evidentment, hi ha molts centres, jo crec que la majoria, sens dubte que segurament compleixen adequadament la llei, però n'hi ha d'altres que cobren quantitats com a reserva de matrícula, que posen traves a les inscripcions, que no estan pas d'acord amb el que marca la llei, que en relació amb la contractació del professorat i l'acomodament del professorat tampoc compleixen aquestes exigències; és a dir que estableixen mecanismes que de cap manera estan d'acord amb el que estableix la llei. Em sembla que és una evidència, és una evidència de la qual, sens dubte, el conseller em pot dir: home, si es produeixen aquests incompliments no és pas culpa nostra, nosaltres hem establert els mecanismes, hem dictat les normes i, en conseqüència fixem els concerts i, aleshores s'han de complir.

I, això és cert, això és cert en part. Això és cert en part, perquè certament estem parlant de diner públic que va a complir una funció pública bàsica, i, per tant, crec que tots plegats no en podem tenir prou amb dir que això són incompliments, que quan es denunciïn s'hauran de seguir, s'hauran de sancionar, sinó que hauríem de mirar d'establir mecanismes perquè això no es produeixi.

Sabem que hi ha casos que s'han produït i que tenen, fins i tot, ja característiques jo diria escandaloses. Jo crec que són excepcionals. El senyor conseller ho coneix tan bé com jo; jo li he formulat alguna pregunta –naturalment aquest és un cas que pot ser un exemple del que no ha de ser, però que no deixa de ser preocupant–: el d'un grup d'escoles anomenades El Centro Comercial Catalán, que estan a l'Hospitalet, a Barcelona, a Santa Coloma i que, bé, s'han produït allà irregularitats, sembla, de tot ordre, dic «sembla» perquè sens dubte serà la Conselleria que deu tenir tots els elements suficients, però a mi em sembla que s'han produït irregularitats que, fins i tot, han portat a formular denúncies davant dels tribunals.

No hi ha dubte que quan es produeixen aquestes circumstàncies i quan en un moment determinat els expedients poden portar a rescindir els concerts, s'han de prendre les mesures adients en relació amb els alumnes, sobretot, la llei ho estableix també en relació amb el professorat, en qualsevol cas per garantir, per garantir aquest servei essencial.

Nosaltres voldríem demanar, per tant, a la Conselleria que ens expliqués, no únicament la filosofia o el Decret, que el coneixem i el valorem positivament, sinó quins mecanismes porta a terme; quines inspeccions s'han fet; quins són els resultats d'aquestes inspeccions; si podrem tenir en el Parlament les actes d'inspecció dels resultats de totes aquestes gestions; quins controls s'estableixen per tot això; quina solució es donarà als casos que ja s'han plantejat, sigui el del Centre Comercial, siguin els seus alumnes, sigui els seus professors, siguin altres casos que hi puguin haver. En definitiva, que és el que està fent per portar a la pràctica aquestes normes, per portar a la pràctica aquest Decret, per portar a la pràctica el que ens exigeix la LODE, per portar a la pràctica allò en què coincidim, avui per avui, demà a l'hora de modificar la LODE o la LOGSE possiblement també coincidirem o no, dependrà, però nosaltres en qualsevol cas –com he dit– si es tracta de millorar els mecanismes de control, de participació, de qualitat, d'igualtat de l'ensenyament, de gratuïtat, evidentment, ens trobarem i, tal com ens vam trobar a l'hora en què es va aprovar la LOGSE, podem coincidir.

Però avui, fugint, almenys per una vegada, de la discussió de si vostès afavoreixen més l'escola privada que la pública, jo tinc –com vostè sap– la meua opinió al respecte, que no és coincident amb la del senyor conseller, però naturalment cadascú té la seva visió de l'ensenyament i de moltes altres coses. No crec que aquest sigui el tema essencial que hem de debatre. El que sí que crec que és essencial, almenys des del punt de vista de la nostra interpellació, donat com a cert, que l'escola privada juga un paper al nostre país, l'escola concertada està reconeguda, no solament reconeguda sinó que, a més a més, si compleix uns requisits té uns drets. Però, òbviament nosaltres hem de procurar que aquestes obligacions de l'escola concertada es compleixin en tot moment i no ens podem conformar a establir unes normes que ho assenyalin.

Per això, nosaltres li demanem al senyor conseller que ens expliqui, si és possible, quins són els propòsits del Govern en relació amb l'escola concertada, què pensen fer perquè es compleixi tot això, quants són els expedients que s'han incoat, quins són els resultats d'aquests expedients, en definitiva, quines solucions es pensen donar a aquesta qüestió –hi insisteixo– perquè pugui ser un instrument –pugui ser un instrument– per potenciar el que tots, almenys teòricament, volem, que és tenir al nostre país un ensenyament de qualitat, l'ensenyament que necessitem en tots els àmbits, en tots els ordres per fer front als grans reptes que té plantejats el nostre país.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyor diputat, senyors diputats, senyor conseller, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, naturalment vostè m'ha fet unes preguntes molt concretes que jo lamento no poder contestar amb tota la precisió que segurament el diputat senyor Fuentes desitjaria i que a mi em plauria de poder-li donar, en qualsevol cas al que em comprometo és a fer-li conèixer aquestes dades, perquè naturalment jo havia entès –ja veig que la meua experiència en el Parlament em costarà mesos de rodatge i d'aprenentatge– que, de fet, avui del que parlaríem seria sobre els propòsits de capteniment en relació amb els centres d'ensenyaments concertats i creia també que el seu interès era parlar de tots els temes.

Amb tot, crec que hi ha algunes qüestions que han estat assenyalades en la seva intervenció que, a mi, particularment, em preocupen molt i que espero que hi hagi resultats que puguem coincidir a valorar positivament, segurament perquè ha estat un tema particularment viscut d'una manera molt tensa per tothom: alumnes, professorat i pel mateix Departament d'Ensenyament. A mi m'agradaria començar la meua intervenció justament referint-me al Centre Comercial Catalán, d'Hospitalet de Llobregat, que, bé, ha motivat accions per part del Departament i diverses reunions, una de les quals a l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat i amb representants de pares i d'alumnes i en la qual el conseller va adoptar compromisos certs, en funció de les irregularitats que prevèiem i que es confirmen en el sentit que s'han incomplert tots els compromisos de la comissió de conciliació d'una manera greu, i és per això que s'han encetat ja els expedients necessaris que, al meu entendre i amb tota la prudència del món, també, perquè lògicament hem d'esperar que s'enllesteixi definitivament la tramitació, però em sembla que hi ha els indicis suficients per creure que el Departament d'Ensenyament podrà no només retirar el concert, sinó l'autorització a aquest centre. I, naturalment, aquesta és la meua voluntat i el meu desig, i jo el penso portar a terme.

I, simultàniament a això, des del Departament hem estat estudiant de quina manera podríem donar –podíem donar– acollida, en centres de titularitat pública, a tots aquells alumnes que puguin quedar desatesos, en funció del resultat

previsible amb què confio que aquests expedients s'acabaran. Naturalment, jo els demano que en aquest tema entenguin que tota la meua prudència és obligada; jo no puc prejutjar el resultat d'un expedient –i no ho estic fent–, però, en canvi, sí que, a títol personal, els dic que la meua impressió és que hi ha tots els indicis suficients perquè aquests expedients es resolguin d'aquesta manera, llevat de sorpreses que, bé, en tot cas, he d'admetre, a nivell teòric, que poden existir. Però, en principi –hi insisteixo una vegada més–, crec que en aquest cas tenim tots els indicis per creure que, a aquest centre, fins i tot se li haurà de retirar l'autorització per al seu funcionament.

Crec que és això el que fonamentalment el preocupava d'una manera més prioritària en el temps de la seva intervenció, i és precisament per això que he volgut que la meua intervenció es referís en primer terme a aquest tema. Alhora, hem encetat expedients per a tots els altres centres d'aquesta mateixa empresa, sobre els quals no tinc tants elements com per poder anticipar una opinió més sòlida, com he pogut fer en aquell altre tema, però, en qualsevol cas, lògicament, vostès tindran informació puntual sobre aquest tema sempre que m'ho diguin.

En relació amb els criteris de control de tots els centres privats concertats, vull dir..., crec que es pot endevinar una mica per aquestes actuacions. Naturalment, moltes vegades les dificultats que té el mateix Departament són les que vostè mateix assenyalava: una certa complicitat d'uns i altres, que, lògicament, fa difícil que es puguin exercir amb tota rotunditat determinades mesures. Però, en qualsevol cas, lògicament, el propòsit del Govern és que es mantingui, que s'exerceixi o que es porti a terme la legalitat vigent, i això no treu, naturalment, que, al meu entendre, determinades mancances en el finançament dels centres públics concertats es troben en l'origen d'aquestes actituds o d'algunes d'aquestes activitats. I que, naturalment, això no dic que justifiqui..., perquè entenc que no ho justifica gens, en absolut, però sí que potser ajuda a comprendre per què de vegades en alguns centres es promouen activitats que fins i tot algunes d'elles –algunes d'elles–, sobre les quals el Departament ha iniciat expedient d'investigació..., finalment, l'hem de resoldre d'una manera..., no és pas ni satisfactòria ni insatisfactòria que cal dir, però, en tot cas, d'una manera no prevista en el moment d'iniciar l'expedient, perquè lògicament es fan des de la legalitat. Per tant, aquí entràriem en el terreny de judicar les intencions o les voluntats, o hauríem de posar en dubte la voluntat, les voluntats dels pares, i, lògicament, aquest sí que és un límit que no podem passar. I, això, suposo que ho entén tan bé com jo mateix. En qualsevol cas, és una limitació certa –és una limitació certa. Jo tampoc voldria ignorar que la dinàmica real, de vegades, costa d'ajustar-la a la dinàmica legal i que no sempre les administracions, ni els ajuntaments, ni el mateix Govern de la Generalitat, ni el mateix Parlament disposa sempre dels mecanismes adequats per poder aplicar la Llei correctament. I, en aquest sentit, jo crec que seria bo que en aquest aspecte, com en alguns d'altres..., aquí no es tractaria de revisar sinó

de dotar-nos d'instruments millors; dotar-nos d'instruments legals millors, que no sempre els tenim –que no sempre els tenim.

En qualsevol cas, jo voldria acabar la meua intervenció amb aquest comentari, però naturalment, si no tracto d'altres temes, ho faré al seu requeriment després del torn de rèplica que ara li correspon.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer la rèplica el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, per començar, agrair-li les seves paraules i els elements que ens ha donat. Jo volia, de tota manera, assenyalar algunes qüestions que em sembla que són importants, com a mínim, de clarificar. Perquè, certament, jo ja he partit de la constatació evident que a vegades es fa difícil, en aquest àmbit que ens movem, poder arribar al fons de moltes actuacions, perquè hi ha unes certes complicitats. Les denúncies es produeixen quan hi ha situacions escandaloses –com la que ens hem referit–, però en molts altres casos costa. De tota manera, hem de dir que, això, el que fa és obligar-nos a dotar-nos d'uns instruments millors, perquè no ens hi podem conformar, i no ens hi podem conformar per això que he dit, perquè hi ha tot un seguit de valors bàsics que estan en joc i perquè, a més a més, estem tractant de diners públics destinats a una funció determinada per complir uns determinats objectius.

Aleshores, jo crec que dir que els diners que reben els centres concertats són insuficients –i això pot fer comprendre determinades coses– pot ser cert, però no deixa que..., si ho portem al seu extrem, podria ser molt perillós. Podria ser molt perillós perquè es podria, d'alguna manera, afavorir activitats ja purament i directament lucratives de centres d'ensenyament, amb l'excusa, més o menys justificada, que, és clar, que no s'arriba. I per aquesta via, per aquesta porta desvirtuem radicalment el que són els concerts educatius en l'ensenyament. Per tant, si hem de plantejar la modificació de les lleis, fem-ho, però el que no podem fer, de cap manera, és donar la sensació que, bé, som comprensius que aquesta Llei s'estigui vulnerant, perquè, realment, el que... No, no, jo dic que no podem fer-ho; no dic pas que ningú ho hagi fet. Però no podem fer-ho, no podem donar la sensació de dir: bé, com que cobren poc, doncs, home, alguna coseta han de cobrar, perquè, a partir d'aquesta «coseta», ja no sabem el que cobraran; o, millor dit, sí que ho sabem: es cobren matrícules, es cobren quantitats per reserva de places, es fan unes proves selectives per als alumnes, es cobren quantitats que poden correspondre o altres que no corresponen, activitats complementàries que es fan o que no es fan, i realment entrem en un camí absolutament perillós. Per tant, jo crec que hem de ser molt curosos i hem de ser molt exigents.

Quins mecanismes? Certament, no són fàcils, però sí, començant per la informació..., hem de millorar, s'ha de millorar la informació, la informació constant –als pares, als

alumnes, als mestres— de quines són les obligacions del centre; que no n'hi ha prou que hi estigui la Llei: s'ha de fer una campanya constant i permanent d'informació, de participació, de contactes amb els consells escolars; mecanismes de participació —jo crec que també hi han de participar els ajuntaments—; la inspecció ha de ser, diguem-ne, continuada —no pot ser que en el moment que s'estableixi el concert es faci la comprovació que es compleixen els requisits i, potser, doncs, bé, no se'n torni a parlar si no hi ha una denúncia; d'això, se n'hauria de fer un seguiment... Per tant, jo crec que, per una part, possiblement s'han de modificar determinades normes —i jo estaria d'acord amb el conseller: caldrà veure-les i caldrà estudiar-les—, però, en tant que això no es faci, sí que es poden, crec jo, establir, millorar mecanismes que comportin molt més que hi hagi una adequació entre el que marquen les normes, el que marca la Llei i el que s'està fent en determinats centres concertats, que són més o són menys..., malauradament, tots en sentim a parlar, tots els que ens movem, sobretot, en aquest àmbit de l'ensenyament, sabem que això s'està produint.

Per tant, jo crec que és absolutament imprescindible que es prenguin les mesures perquè això no passi i que es tingui en compte també una altra qüestió, amb la qual jo volia acabar: el conseller ha parlat, en relació amb el Centre Comercial Català, de la conciliació que hi va haver, que va ser incompleta pel Centre aquest... Jo diria, de tota manera, que el mecanisme de la conciliació, quan estem parlant de normes de dret necessari en les quals juguen fons públics, no sempre és de bona utilització. És a dir, el mecanisme de la conciliació, quan ens estem movent en interessos estrictament privats, pot ser perfectament lícit, vàlid i habitual, però quan es tracta de diner públic, d'interessos públics, difícilment es pot transigir, i aquí hi ha grans juristes que estic segur que estarien d'acord amb mi. Per tant, crec que no és el mecanisme de la conciliació, quan hi ha infraccions importants, el que s'ha d'utilitzar, sinó que són els mecanismes adients que estableix la Llei, hi insisteixo, sense perjudici que, si s'han de modificar les coses, doncs, tots plegats intentem millorar-les.

Moltes gràcies, senyor conseller; gràcies, senyores diputades, senyors diputats, i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certa-

ment, només voldria insistir una vegada més que en la meua intervenció en cap moment he volgut..., vaja, en tot cas, he volgut que quedés ben clarament definida la meua posició que això no justificava, i que podia ajudar-nos a comprendre, però que en cap cas justificava que es fessin o que hi haguessin iniciatives en el sentit que hem estat comentant en les nostres intervencions, en les nostres sengles intervencions.

Naturalment, jo, quan he parlat de la comissió de conciliació, em referia a la comissió de conciliació efectuada; no he entrat tampoc a fer cap valoració de si és el millor o el pitjor sistema. Segurament que els juristes ens podrien il·lustrar amb molta més precisió sobre la bondat o no del sistema. En qualsevol cas, deixi'm dir que, amb independència del valor jurídic, el valor polític, en alguns casos, pot ser que la comissió de conciliació evita mals pitjors, o com a mínim, serveix d'avís per a navegants. Si en aquest sentit pot ser útil, és bo que es faci. Naturalment, després hi ha també molta més autoritat per a una major exigència d'allò que s'ha acordat en la comissió de conciliació. Em sembla que la via del diàleg és sempre positiva, fins i tot en aquests casos. I que, lògicament, l'energia a emprendre determinades decisions s'ha de, també, mesurar, contrapuntar amb l'exigència d'oferir alternatives des de la pública, i cal tenir-ho molt en compte, això. I, per tant, la modulació en el temps acaba essent també una decisió d'indubtable sentit polític. Com totes les decisions polítiques, poden ser discutibles, però, a hores d'ara, em sembla que en el cas concret que ha motivat bona part de les nostres intervencions, en el moment en què es prengui aquesta decisió, el Departament d'Ensenyament donarà una resposta adequada a tots els alumnes que es puguin trobar en una situació problemàtica.

Amb tot, jo confio que, tant en el cas seu com del seu Grup, com dels altres grups polítics d'aquest Parlament, el Departament i el conseller tindran sempre la més lleial col·laboració per descobrir o detectar aquells casos en què realment es produeixin situacions anòmales. El meu desig és intentar evitar-les fins on sigui possible.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(És un quart de nou del vespre i catorze minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.^a edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.^a edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.^a edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.^a edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.^a edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.^a edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ



☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

